C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simak_Clifford_D-Velky_predni_dvorek.pdb

**PDB Name:** Simak - Velky predni dvorek
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 13.4.2008
**Modification Date:** 13.4.2008
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Clifford D. Simak
Velký přední dvorek

Hiram Taine se probudil a posadil se na posteli.
Towser štěkal a škrábal do podlahy. "Buď ticho," okřikl Taine psa.
Towser nastražil směšné uši a dal se znovu do štěkání a škrábání.Taine si promnul oči. Rukou si prohrábl vrabčí hnízdo, které měl na hlavě. Zapřemýšlel o tom, že by si znovu lehl a přetáhl přes sebe peřinu. Jenže s Towserovým štěkáním to nepůjde.
"Co to s tebou ksakru je?" zeptal se Towsera, ale bez stopy hněvu.
"Huf," odpověděl Towser a dál pilně škrábal do podlahy.
"Jestli chceš ven," radil mu Taine, "musíš si jenom otevřít prosklené dveře. To přece umíš. Děláš to pořád."
Towser přestal štěkat a těžce se posadil. Pozoroval přitom, jak se jeho pán hrabe z postele.
Taine si oblékl košili a natáhl kalhoty, s botami se však neobtěžoval.
Towser se přesunul do kouta, přitiskl čenich k prknu na podlaze a vlhce začenichal.
"Máš tam myš?" ptal se Taine.
"HUF," odpověděl nanejvýš procítěně Towser.
"To si teda nepamatuji, že bys kdy nadělal takovejch krámů kolem nějaký myši," kroutil hlavou Taine. "Jako bys to ani nebyl ty."
Bylo krásné letní jitro. Otevřeným oknem proudilo dovnitř slunce.
Den jako stvořený k rybaření, pomyslil si Taine. Pak si vzpomněl, že žádné rybaření nebude, protože si bude muset dojít na Woodman Way prohlédnout tu starou javorovou postel, co o ní tuhle slyšel. Nejspíš za ni budou chtít dvakrát tolik, než jakou má skutečně cenu, napadlo ho. Člověk už dneska pomalu nemůže vydělat poctívej dolar, pomyslil si. Všichni ohromně rozumějí starožitnostem.
Vstal z postele a zamířil do obýváku.
"Pojď," zavolal na Towsera. Towser se za ním loudal, zastavoval se v koutech, slídil a čenichal u podlahy.
"Špatně, hochu," řekl Taine.
Možná krysa, říkal si. Dům pomalu stárne.
Otevřel prosklené dveře a Towser vyběhl ven.
"Nech toho sviště dneska na pokoji," radil mu Taine. "Je to prohraná bitva. Nikdy ho nevyšťouráš."
Towser zmizel za rohem.
Taine si všiml, že se něco stalo s tabulkou, která visela na sloupku u příjezdové cesty. Jeden z řetězů byl vyháknutý a tabulka se volně pohupovala.
Přelezl přes cementovou cestu a přes trávu, ještě vlhkou od ranní rosy, a šel to spravit. Tabulka byla úplně v pořádku, až na ten vyháknutý řetěz. Možná to udělal vítr, uvažoval Taine, možná nějaký darebák, co šel kolem. I když to asi ne. S dětmi vycházel dobře. Nikdy ho neotravovaly, jako jiné lidi ve vsi. Třeba bankéře Stevense. Tomu pořád něco prováděly.
Poodstoupil, aby se přesvědčil, že tabule teď visí rovně.
Velkými písmeny na ní stálo: ZRUČNÝ MUŽ
A pod tím, už menším písmem: Spravím cokoliv A ještě pod tím: PRODEJ STAROŽITNOSTÍ
Co máte na prodej?

Napadlo ho, že by si možná měl pořídit dvě tabule, jednu pro svoji dílnu, druhou pro obchod se starožitnostmi. Někdy, až mu vyjde chvilka, si namaluje dvě nové. Po každé straně cesty bude jedna. To bude moc fajn.
Otočil se a zahleděl se přes cestu na Turner's Woods. Hezký pohled, říkal si. Takový pořádný kousek lesa hned na kraji města. Bylo to místo jako stvořené pro ptáky, králíky, sviště a veverky a taky místo plné bunkrů, které tu vystavěly celé generace kluků z Willow Bend.
Jednoho dne ovšem i tohle místo koupí nějaký chytrák a začne tu se stavebním rozvojem nebo takovým podobným nesmyslem, a až k tomu dojde, odříznou mu tím zároveň ze života velký krajíc jeho vlastního dětství.
Towser vyšel zpoza rohu. Plížil se a čenichal těsně u země kolem bočních zdí, uši pozorně nastražené.
"Ten pes je blázen," poznamenal Taine a zašel do domu.Vydal se do kuchyně, jeho bosé nohy pleskaly o

podlahu.Napustil do konvice vodu, postavil ji na sporák a zapálil hořák. Zapnul rádio - zapomněl, že nehraje.
Když se nic neozvalo, vzpomněl si a znechuceně ho zase vypnul. Takhle to chodí, pomyslel si. Spravuje věci cizím lidem, k tomu, aby si opravil svoje vlastní, se nikdy nedostane.
Zašel do ložnice, obul si boty a ustlal postel.
V kuchyni zase nefungoval sporák. Hořák pod konvicí byl stále studený.
Taine to zjistil a kopl do sporáku. Zvedl konvici a dlaň podržel nad hořákem. Po pár vteřinách ucítil teplo.
"Funguje," řekl si.
Ale věděl, že jedno kopnutí do kamen nepomůže. Až se to stane zase, bude se na to muset podívat. Asi to bude jen uvolněný kontakt.
Postavil konvici zpátky na hořák.
Zvenčí se ozývaly nějaké zvuky a Taine vyšel, aby se podíval, co se děje.
Beasly, Hortonovic posluhovač, šofér, zahradník a holka pro všechno v jedné osobě, couval se starým rachotivým nákladákem po příjezdové cestě. Vedle něj seděla Abbie Hortonová, manželka H. Henryho Hortona, nejdůležitější občanka vesnice. Vzadu na voze stála mamutí televize, přivázaná provazy a částečně chráněná křiklavou červenofialovou dekou. Taine ji znal odedávna. Byla už dobrých deset let zastaralá, a přesto podle všech měřítek pořád vedla jako nejdražší televize, kterou se kdy honosila nějaká domácnost ve Willow Bend.
Abbie vyskočila z nákladáku. Byla to energická, uspěchaná a panovačná ženská.
"Dobré ráno, Hirame," prohlásila. "Můžete mi zase spravit tu televizi?"
"Ještě jsem neviděl nic, co bych nemohl spravit," poznamenal Taine, ale přesto pohlížel na přijímač s mírným rozladěním. Nebylo to poprvé, kdy si s ním měl pohrát, a věděl, co ho čeká.
"Mohlo by to stát víc, než jakou má ta televize cenu," varoval ji. "Vy byste spíš potřebovali novou. Tahle stárne a -"
"Přesně tohle říká Henry," odsekla. "Henry si chce pořídit nějakou tu barevnou. Ale já se s touhle nerozloučím. To totiž není jen tak nějaká televize, víte? Je kombinovaná s rádiem a gramofonem a barvou dřeva a provedením se přesně hodí k našemu ostatnímu zařízení, a kromě toho -"
"Jo, jo, já vím," přerušil ji Taine, který tohle všechno už znal.
Chudák starej Henry, pomyslel si. Co ten musí mít za život.
Celý den v té své továrně na počítače, aby tam všechno ohlídal a všem přikazoval, co dělat, a pak vleze domů, kde se na něj snese malicherná tyranka.
"Beasly," poručila Abbie svým ukázkovým hlasem poručíka, provádějícího výcvik, "hned vylez nahoru a rozvaž to."
"Jo, pani," řekl Beasly. Byl to vyčouhlý, jakoby rozplizlý chlapík, který nepůsobil moc chytrým dojmem.
"A dávej pozor. Ne abys to celé poškrábal."
"Jo, pani," souhlasil Beasly.
"Já ti pomůžu," nabídl se Taine.
Vylezli oba na vůz a začali tu starou monstrózní věc vyprošťovat z popruhů.
"Je těžká," varovala Abbie. "Dávejte na ni vy dva pozor."
"Jo, pani," řekl Beasly.
Byla těžká a špatně se s ní manipulovalo, ale Beasly s Tainem ji nakonec úspěšně dovlekli za dům a nahoru po schůdkách a zadními dveřmi po schodech dolů do suterénu, s Abbiiným ostřížím zrakem v zádech, čekajícím na sebemenší škrábnutí.
Suterén Tainovi sloužil jako kombinace dílny a obchodu se starožitnostmi. Jedna část byla zaplněná ponky, nářadím, přístroji a krabicemi přetékajícími nejrůznějšími věcičkami, hromady čistého harampádí se válely všude možně. V druhé části místnosti byla vystavena sbírka rozviklaných židlí, pokřivených pelestí, stařičkých návěstidel, stejně starých komod, obstarožních uhláků natřených nazlato, těžkých železných zástěn ke krbům a spousty dalších věcí, které se mu podařilo nashromáždit ze širokého dalekého okolí za nejnižší možnou cenu.
Položili s Beaslym televizi opatrně na zem. Abbie je ze schodů pozorovala jako ostříž.
"Ale Hirame," nadchla se, "vy jste si udělal v suterénu strop. Vypadá to takhle daleko líp."
"Cože?" zeptal se Taine.
"Ten strop. Povídám, dal jste si sem nový strop."
Taine obrátil hlavu vzhůru - co říkala, byla pravda. Nový strop, který ale on nedělal.
Trochu polkl a sklonil hlavu, pak ji znovu rychle zvrátil vzhůru a podíval se ještě jednou. Strop nezmizel.
"A není panelový," řekla Abbie s neskrývaným obdivem. "Vůbec nejsou vidět žádné spoje. Jak se vám to podařilo?"
Taine znovu polkl a vrátil se mu hlas. "Tak mě něco napadlo," prohlásil slabě.
"To nám budete muset přijít udělat do suterénu taky. Náš suterén, to je podívaná! Beasly udělal strop ve společenské místnosti, ale Beasly je vrták."
"Jo, pani," souhlasil zkroušeně Beasly.
"Až budu mít čas," slíbil Taine. Byl by schopný jim naslibovat cokoliv, jen aby odsud rychle zmizeli.
"Měl byste daleko víc času," otočila se k němu kysele Abbie, "kdybyste se v jednom kuse nepotloukal celým krajem a nesháněl ty vaše polorozpadlé krámy, kterým říkáte starožitný nábytek. Možná ošálíte lidi z města, co si sem vyjedou, ale mě ne."
"Něco z toho mi vynáší slušný peníze," odpověděl jí Taine nevzrušeně.
"A na ostatním proděláte košili i spodky," odsekla.
"Mám tu starý porcelán, přesně ten typ, co sháníte," řekl Taine. "Přivezl jsem ho ani ne před dvěma dny. Byla to dobrá koupě. Můžete ho mít lacino."
"Nemám zájem," odpověděla a pevně sevřela rty.

Otočila se a vyšla zpátky po schodech nahoru.
"Dneska ji to zasejc drží," poznamenal Beasly. "To bude den pod psa. Dycinky je to tak, dyš jí to chytne hned po ránu."
"Nevšímej si jí," radil Taine.
"Snažim se, ale nejde to. A vážně nepotřebujete někoho k ruce? Já bych pro vás dělal za babku."
"Bohužel, Beasly. Ale něco ti povím - zajdi někdy navečer a zahrajeme si spolu dámu."
"Určitě přijdu, Hirame. Jste jedinej, kdo mě kdy k sobě pozve. Vostatní se mi buď smějou, nebo na mě řvou."
Zhora se rozvřeštěl hlas Abbie. "Tak, Beasly, jdeš už konečně? Nebo tam chceš stát celý den? Musíme vyklepat potahy."
"Jo," řekl Beasly a vydal se po schodech nahoru.
U vozu se Abbie rozhodně zahleděla na Taina. "Spravíte tu televizi rychle? Jsem bez ní úplně ztracená."
"Rychle," slíbil Taine.
Stál a díval se za nimi, potom se poohlédnul po Towserovi, ale pes zmizel. Nejspíš byl už zase u sviští díry, v lesích za cestou. Je pryč, pomyslel si Taine, a taky bez snídaně.
Když se Taine vrátil do kuchyně, konvice už zuřivě vřela. Nasypal do kávovaru kávu a zalil ji vodou. Pak seběhl dolů. Strop tam stále byl.
Rozsvítil všechna světla, prošel suterénem a upřeně na něj zíral.
Byl z oslnivě bílého materiálu a vypadal průsvitný - tedy, do jisté míry. Bylo do něj vidět, ale nebylo vidět skrz něj. A vůbec nebyly vidět spoje. Pěkně a pevně obepínal vodovodní trubky i nástropní světla.
Taine vylezl na židli a tvrdě do něj udeřil klouby. Zazvonilo to jako zvonek, asi jako kdyby ťukl do poháru z tenkého skla.
Slezl se židle a zamyšleně vrtěl hlavou. Celé to překračovalo meze jeho chápání. Včera strávil část večera v suterénu, když spravoval bankéři Stevensovi sekačku na trávu, a žádný strop tam ještě nebyl.
Prohrábl se krabicí a našel vrtačku. Vytáhl menší vrták, nasadil ho a strčil šňůru do zdi. Vylezl na židli a vyzkoušel vrták na stropu. Roztočená ocel se divoce smýkala po stropě sem a tam, ale na povrchu nezůstala ani stopa. Vypnul vrtačku a zadíval se zblízka na strop. Ani čárka. Zkusil to znovu, zatlačil na vrtačku vší silou. Vrták udělal pink a zlomený konec přeletěl suterénem a odrazil se od zdi.
Taine slezl ze židle. Našel si další vrták a připevnil ho na vrtačku. Pomalu šel po schodech nahoru a snažil se přitom přemýšlet. Ale nato, aby mohl uvažovat, byl příliš zmatený. Ten strop tam neměl co dělat, přesto tam ale byl. A pokud se úplně nezbláznil, pokud mu nevypověděla paměť, on tam žádný strop rozhodně nedával.
V obýváku odhrnul roh ošuntělého a vybledlého koberce a zapojil vrtačku. Spustil se na kolena a začal vrtat do podlahy. Vrták hladce projel starou dubovou podlahou a pak se zarazil. Taine přitlačil a vrtačka se naprázdno protočila. Pod tím dřevem nemělo nic být! Nic, co by zastavilo vrtačku. Jakmile by projela dřevem, měla skončit ve vzduchu mezi trámy.
Taine vypnul vrtačku a odložil ji stranou.
Přešel do kuchyně, káva už byla hotová. Ale než si ji nalil, zašátral v šuplíku a vyndal kapesní baterku. V obýváku si posvítil do díry, kterou vyvrtal.
V otvoru se cosi lesklo.
Vrátil se do kuchyně, objevil včerejší koblihy a nalil si kávu. Seděl v kuchyni, ukusoval koblihu a přemýšlel, co má dělat.
V tu chvíli se ovšem zdálo, že toho moc nenadělá. Mohl se v tom celý den šťourat a snažit se přijít na to, co se mu to stalo se suterénem, a zřejmě nebýt o nic moudřejší, než je teď.
Jeho yankeejská dušička, zaměřená na vydělávání peněz, se bouřila proti takovému mrhání časem.
Ještě je tu ta javorová postel, ke které se potřebuje dostat dřív, než si k ní nekale pomůže nějaký nezásadový městský starožitník. Takový kousek, domyslel si, by se mohl při troše štěstí prodat za slušnou cenu. Mohl by z toho koukat hezoučký zisk, stačilo jenom, aby si to dobře promyslel.
Možná, že by ji mohl získat i výměnným obchodem, uvažoval. Má tu přece ten model televize, který loni v zimě vyměnil za pár bruslí. A ti lidé z Woodman Way by možná docela rádi vyměnili postel za opravenou televizi, která je jako nová. Nakonec, tu postel asi stejně nepoužívali, a jak pevně doufal, vůbec netušili, jakou má cenu.
Spěšně dojedl koblihy a hodil do sebe ještě jeden hrnek kávy. Towserovi přichystal na talíř zbytky a dal mu ho před dveře. Potom sešel do suterénu, vzal televizi a naložil ji do dodávky. Přidal ještě opravenou brokovnici, která by mohla moc dobře sloužit, pokud by ji ovšem člověk nenabíjel těmi silnými náboji s dlouhým dostřelem, a k tomu ještě pár drobností, které by se mohly šiknout při obchodování.
Vrátil se pozdě, den uběhl rušně a poměrně uspokojivě. Nejen že si v dodávce přivezl postel, získal ještě houpací křeslo, krbovou zástěnu, štos starých časopisů, staromódní soudkovou máselnici, komodu z ořechového dřeva a guvernéra Winthropa, na kterého nějaký pošetilý natvrdlý lakýrník napatlal zelenou barvu. Na výměnu padla televize, brokovnice a pět dolarů. A co ho na tom nejvíc bavilo, Woodmanovic se teď nejspíš prohýbali smíchy, jak ho napálili. Trošku se za to styděl - byli to takoví přátelští lidé. Chovali se k němu úžasně mile, pozvali ho na večeři a dlouho si s ním povídali, taky ho provedli po farmě a nabídli mu, aby se zastavil, až zase bude mít cestu kolem.
Sice celý den promarnil, což ho mrzelo, ale možná stálo za to, aby si v tomhle směru udělal jméno jako člověk, kterému měkne mozek a nezná cenu dolaru. Tak by možná mohl ještě někdy v sousedství udělat nějaký ten obchůdek.
Když otevřel zadní dveře, uslyšel, jak uvnitř hraje televize, hlasitě a čistě. Řítil se do suterénu ve stavu blízkém panice. Teď, když vyměnil svůj model televize, byla jedinou televizí v suterénu ta Abbiina, a ta přece nehrála.
Abbiina televize, jasně. Stála přesně na tom místě, kam ji s Beaslym toho rána položili, a nic jí nebylo - vůbec nic.

Vysílala dokonce barevně.
Barevně!
Zastavil se pod schody a opřel se o zábradlí.
Televize dál klidně vysílala barevně.
Taine ji obhlížel zezadu i zepředu.
Zadní panel televize byl odmontován a opřen o ponk, který stál za přijímačem, a Taine pozoroval, jak vnitřnosti televize spokojeně žhnou.
Dřepl si na podlahu a pokradmu pokukoval po žhnoucích článcích. Vypadaly podstatně jinak, než by měly. Opravoval tenhle přístroj už mockrát a myslel si, že má dost přesnou představu o tom, jak by měly jeho součástky vypadat. A teď se zdálo, že jsou všechny jiné, ačkoli nedokázal říct, čím se liší.
Na schodech se ozvaly těžké kroky a rozhlaholil se srdečný hlas.
"Koukám, Hirame, že už to máš spravený."
Taine se vymrštil jako péro a zůstal stát beze slova jako přimražený.
Na schodech se spokojeně tyčil Henry Horton a tvářil se nesmírně potěšené.
"Povídal jsem Abbie, že to ještě nebudeš mít, ale Abbie říkala, abych za tebou stejně zašel - hej, Hirame, ona je barevná! Jak se ti to, člověče, povedlo?"
Taine se kysele zakřenil. "Trochu jsem si s tím pohrál," řekl.
Henry majestátně sešel až dolů a zastavil se před televizí, s rukama založenýma za zády, a upřeně ji pozoroval svým nejlepším pohledem výkonného činitele.
Pomalu zavrtěl hlavou. "Nikdy by mě nenapadlo," rozvažoval, "že jde něco takového udělat."
"Abbie říkala něco o tom, že bys chtěl barevnou."
"To jo. Jasně že jsem chtěl barvu. Ale ne u týhle starý televize. Ani by mě nenapadlo chtít barvu u tyhle televize. Jak jsi to, Hirame, udělal?"
Taine řekl pravdu pravdoucí. "Vlastně to ani nedokážu přesně vysvětlit," odpověděl.
Henry objevil ocvočkovaný soudek a odvalil si ho před starou televizi. Unaveně se posadil a pohodlně se rozvalil.
"Tak to chodí," prohodil. "Existujou lidi jako ty, ale je jich jenom pár. Jen yankeejští kutilové. Hraješ si s věcmi, něco zkusíš tady, něco zase tam, a než se naděješ, máš tu něco nového."
Seděl na soudku a zíral na obrazovku.
"Je to moc hezká věcička, to je jistý," poznamenal. "Je lepší než ty barevný televize, co je maj v Minneapolisu. Posledně, když jsem tam jel, stavěl jsem se v pár obchodech, že se podívám po nějaký barevný televizi. A řeknu ti na rovinu, Hirame, týhle se tam ani jedna nevyrovnala."
Taine si otřel čelo do rukávu. Zdálo se, že je v suterénu nějak tepleji. Pot z něj jen lil.
Henry našel v kapse velký doutník a podal ho Hiramovi.
"Ne, díky. Já nekouřím."
"Asi máš pravdu," připustil Henry. "Je to hroznej zlozvyk."
Strčil si doutník do pusy a válel ho sem tam.
"Každému podle chuti," vyhlásil velkoryse. "Když dojde na takovouhle věc, ty jsi na to ten pravý. Vypadá to, jako bys uvažoval v mechanickejch hejblátkách a elektronickejch obvodech. Já, já o tom nevím ani ň. Ani u těch počítačovejch her nevím, vo co kráčí, najímám si lidi, co to vědí. Neumím dokonce ani upilovat prkno, ani zatlouct hřebík. Ale dokážu organizovat. Pamatuješ, Hirame, jak se všichni pošklebovali, když jsem začal s továrnou? A nepustilo je to, dokud jsem neprodal pár tuctů a nedostal zakázky na rok dva dopředu."
Vylovil z kapsy zapalovač a opatrně si zapálil doutník, oči přitom nespouštěl z televize.
"Máš něco," pronesl uvážlivě, "co stojí za strašný prachy. Taková nějaká malá úprava, co by se hodila na každou televizi. Když můžeš dostat barvu z tyhle starý ruiny, dostaneš ji z každý jiný televize."
Vyprskl kolem sebe zvlhlý tabák. "Kdyby lidi z RCA věděli, co se tu teď děje, rovnou by šli a podřezali si krky."
"Ale já nevím, co jsem udělal," protestoval Taine.
"To vůbec nevadí," usadil ho v aréně Henry. "Zítra vezmu tu televizi do továrny a přidělím to pár chlapcům. Než jim skončí šichta, budou vědět, co jsi s tím provedl."
Vytáhl z pusy doutník, pečlivě ho prozkoumal a pak si ho zase vložil zpátky.
"Už jsem ti říkal, Hirame, že tohle je ten rozdíl mezi námi. Ty to umíš udělat, ale nedokážeš to využít. Já to neumím udělat, ale když je to hotový, dokážu všechno zorganizovat. Než s tímhle skončíme, budeš se po kolena brodit v dvacetidolarovkách."
"Ale já ne-"
"Nestarej se. Nech to všechno na mně. Já mám továrnu a peněz, kolik jen budeme potřebovat. Vždyť se dohodneme."
"To je od tebe hezký," řekl Taine mechanicky.
"Ale to nestojí za řeč," mávl Henry velkoryse rukou. "Není to nic jiného než můj podnikavej, chamtivej smysl pro zisk. Měl bych se stydět, že se do toho tak tlačím."
Seděl na soudku, kouřil a pozoroval, jak televize vysílá v nádherných barvách.
"Víš, Hirame," řekl, "kolikrát jsem o tom přemýšlel, ale nikdy jsem se nedostal k tomu, abych s tím něco udělal. Mám v továrně starý počítač, který budeme muset zlikvidovat, protože zabírá místo, co potřebujeme. Je to jeden z našich prvních modelů, vlastně to byl experiment, který se vůbec nevydařil. Je to vážně divná věc. Nikomu nikdy moc neposloužil. Zkoušeli jsme na něj jít pár způsoby, ale asi jsme to vzali za špatný konec - anebo možná ani to ne, jenom jsme to prostě neuměli dotáhnout do konce. Už to stojí v koutě léta a měl jsem to dávno vyhodit. Ale nějak se mi do toho nechce. Říkal jsem si, jestli bys ho nechtěl - jen tak na hraní."

"No, já nevím," přemýšlel Taine.
Henry se zatvářil velkoryse. "Bez závazků, samozřejmě. Možná, že s tím nic nesvedeš - řeknu ti na rovinu, že by mě překvapilo, kdybys něco svedl, ale za zkoušku nic nedáš. Třeba se rozhodneš, že to rozebereš na součástky. Je v tom zařízení za několik tisíc dolarů. Většinu z toho bys asi mohl nějak využít."
"Možná by mě to zajímalo," připustil Taine a dal si pozor, aby to neznělo moc nadšeně.
"Prima," zaradoval se Henry s takovým nadšením, které dokonale nahradilo nedostatek Tainova. "Zejtra řeknu hochům, aby ti to sem hodili. Je to dost těžký. Pošlu ti pár lidí, aby ti to pomohli vyložit, dát do suterénu a zapojit."
Henry se opatrně postavil a oprášil si z klína popel z doutníku.
"A řeknu klukům, aby zároveň vzali tu televizi," oznámil. "Budu muset Abbie namluvit, žes to ještě nespravil. Kdybych si to pustil do domu, když to takhle funguje, už bych jí vod toho nikdy neodtrhnul."
Henry se těžce vyškrabal po schodech nahoru a Taine ho vyprovodil ze dveří do letní noci.
Taine stál ve stínu a sledoval Henryho potemnělou postavu, přecházející přes dvorek vdovy Taylorové do vedlejší ulice za jeho domem. Zhluboka se nadechl svěžího nočního vzduchu a zatřepal hlavou, jako by se snažil pročistit si hučící mozek. Hučení však neustalo.
Přihodilo se toho moc, řekl si. Na jeden jediný den až nad hlavu - nejdřív ten strop, a potom televize. Až se pořádně vyspí, snad bude ve formě, aby se s tím popral.
Towser se vynořil zpoza rohu a vlekl se nahoru po schodech, aby se postavil k pánovi. Byl zablácený od hlavy až k patě.
"Ty sis dneska přišel na svý, jak tak koukám," oslovil ho Taine. "Říkal jsem ti, že toho sviště nedostaneš."
"Huf," řekl smutně Towser.
"Jsi stejnej jako většina z nás," pokračoval vážně Taine. "Stejnej jako já a Henry Horton a všichni ostatní. Za něčím se ženeš a myslíš si, že víš za čím, ale ve skutečnosti to nevíš. A co je na tom nejhorší, nemáš nejmenší představu, proč se za tím ženeš." Towser zabušil unaveným ocasem o schůdky. Taine otevřel dveře a poodstoupil stranou, aby mohl Towser dovnitř, pak vešel sám.
Prozkoumal ledničku a našel kousek roštěnky, pár plátků lančmítu, vysušenou kostku sýra a půl misky vařených špaget. Uvařil si hrnek kávy a o jídlo se rozdělil s Towserem.
Potom sešel dolů a vypnul televizi. Našel zkoušečku, zapojil ji a nasvítil si útroby televize.
Se zkoušečkou v ruce si dřepl a snažil se rozluštit, co se udalo s televizí. Vypadala jinak, jistě, ale bylo trochu obtížné přijít na to jak jinak. Někdo si hrál s elektronkami a zkroutil je, tu a tam byly nastrkány kostičky bílého kovu, způsobem, který vypadal úplně nahodile a nelogicky - i když, připustil Taine, v tom asi žádná nahodilost nebyla. A v obvodu byly, jak si všiml, vyměněny dráty a spousta dalších přibyla.
Nejpodivnější na tom ale bylo to, že to celé vypadalo narychlo sdrátované - jako kdyby to někdo nahonem provizorně smontoval dohromady, aby to zase rychle fungovalo. Někdo! napadlo ho. A kdo byl ten někdo?
Přikrčeně nahlížel do temných koutů suterénu a cítil, jak se mu po těle rozlézá nespočetný hmyz se spoustou nožiček.
Někdo sňal zadní kryt televize, opřel ho o ponk a šroubky, které ho držely pohromadě, úpravně vyrovnal do řady na podlahu. A pak televizi narychlo sdrátoval a sdrátoval ji daleko líp, než když byla v původním stavu.
A jestliže tohle byla provizorní rychlovka, přemýšlel, jakpak by to asi vypadalo, kdyby měli čas to udělat v patřičném stylu?
Samozřejmě, neměli na to čas. Možná, že se vylekali, když se vrátil domů - vyrušil je dřív, než stačili našroubovat zadní kryt zpátky na televizi.
Postavil se a ztuhle couvl.
Nejdřív ten strop ráno - a teď, večer, zase Abbiina televize.
A ten strop, když na to přijde, nebyl jenom strop. Další spojovací vrstva, jestli se tomu tak dá říkat, ze stejného materiálu jako strop, byla podložená pod podlahu a vytvářela tak uzavřený prostor mezi spoji. Na tuhle vrstvu narazil, když se pokoušel provrtat skrz podlahu.
A co když, ptal se sám sebe, je takový celý dům?
Na to všechno existovala jen jedna odpověď: Něco s ním bylo v domě!
Towser tohle něco slyšel, nebo vyčmuchal, nebo prostě nějak jinak vycítil a šíleně hrabal u podlahy, aby to vyhrabal, jako kdyby to byl svišť.
Až na to, že tohle, ať už to bylo cokoli, určitě svišť nebyl.
Odložil zkoušečku a vyšel nahoru.
Towser ležel stočený v obýváku na dece vedle křesla a zdvořile máchal pánovi ocasem na pozdrav.
Taine zůstal stát a upřeně psa pozoroval. Towser opětoval jeho pohled spokojeně ospalýma očima, potom si psím způsobem povzdechl a uvelebil se ke spaní.
Ať už Towser dnes ráno slyšel nebo cítil cokoli, bylo evidentní, že v tuto chvíli si to neuvědomuje.
Potom si Taine vzpomněl ještě na něco.
Nalil do konvice vodu na kávu a postavil ji na sporák. Zapnul hořák a ten hned na poprvé fungoval.
Nemusel do sporáku kopnout, aby začal hořet.

Vzbudil se ráno a někdo mu držel nohy. Rychle se posadil, aby zjistil, co se děje.
Ale nemusel se vůbec znepokojovat; to jen Towser si k němu vlezl do postele a natáhl se mu přes nohy.
Pes tiše zakňučel a zahrabal zadníma nohama, jak ve snu honil králíky.
Taine vytáhl nohy zpod psa, posadil se a natáhl se pro šaty. Bylo sice ještě brzy, ale Taine si najednou vzpomněl, že nábytek, který si včera přivezl, zůstal na voze a že by ho měl přenést dolů a začít na něm pracovat. Towser spal dál.

Taine se dopotácel do kuchyně a vyhlédl z okna. A venku, na zadní verandě, seděl Beasly, Hortonovic poskok. Taine šel k zadním dveřím, aby se podíval, co se děje. "Skoncoval jsem s nima, Hirame," oznámil mu Beasly. "Celej den mě provokovala, neudělal jsem jí nic po chuti, tak jsem se sebral a šel jsem pryč."
"No tak pojď dál," vybídl ho Taine. "Myslím, že bys docela něco zakousnul a dal si kafe."
"Tak jsem si, Hirame, říkal, jestli bych u tebe třeba nemohl zůstat. Jenom přechodně, do ty doby, než si najdu něco jinýho."
"Pojď se nejdřív nasnídat," odpověděl Taine. "Pak to promyslíme."
To se mi nelíbí, říkal si. Vůbec se mi to nelíbí. Za nějakou to hodinku se sem přiřítí Abbie a začne povykovat, že jim Beaslyho odloudil. Protože přes Beaslyho tupost se mu nedá upřít, že zastal spoustu práce a nechal si hodně líbit, a ve městě neexistoval nikdo, kdo by pracoval pro Abbii Hortonovou.
"Tvoje máma mi vždycky dávala koláčky," řekl Beasly. "Tvoje máma byla fakticky dobrá ženská, Hirame."
"Jo, to byla," souhlasil Taine.
"Moje máma povídala, že vy sté byli kvalitka, ne jako ty ostatní lidi z města, co ze sebe dělali bůhvíco. Povídala, že vaše rodina byla mezi prvníma osídlenci. Je to fakt pravda, Hirame ?"
"Myslím, že se nedá říct, že by byli úplně mezi prvníma, ale tenhle dům tu stojí už skoro stovku let. Můj táta říkával, že za celý ty roky nebylo noci, kdy by pod jeho střechou nespal aspoň jeden Taine. Na takovejch věcech si táta ohromně zakládal."
"To musí bejt fajn," zasnil se Beasly, "mít takovej pocit. Určitě ses na ten dům hrdej, Hirame."
"Ani ne moc hrdej, spíš jsem s ním spjatej. Nedokážu si představit, že bych žil v jiným domě."
Taine zapálil hořák a naplnil konvici. Když ji nesl zpátky, kopl do sporáku. Ale to vůbec nebylo zapotřebí, hořák se už rozžhavoval.
Dvakrát za sebou, pomyslel si Taine. Ta věc je čím dál tím lepší!
"Jé, Hirame," rozzářil se Beasly, "to je báječný rádio."
"Je k ničemu," odpověděl Taine. "Nehraje. Ještě jsem neměl čas ho spravit."
"To se mi nezdá, Hirame, teď jsem ho právě zapnul. Začíná se zahřívat."
"Začíná se co - dej mi to!" zařval Taine. Beasley mluvil pravdu. Lampy slabě hučely. Ozval se hlas, který nabýval na intenzitě, jak se přijímač zahříval. Mluvil nějakou hatmatilkou. "Co je to za řeč?" ptal se Beasly.
"Já nevím," řekl Taine, který začínal propadat panice. Nejdřív televize, pak sporák a teď rádio! Zatočil vyladovacím knoflíkem a ručička se pomalu šinula po pásmech, místo toho, aby se prudce točila, jak si to pamatoval z dřívějška, stanice za stanicí se ozývala a zase mizela.
Vyladil hned následující stanici - i ta vysílala v podivném jazyce - a v tu chvíli se mu rozbřesklo, co že to vlastně má. Místo rádia za 39,50 dolarů tu měl přijímač, který zachycuje všechna pásma, takový, jaký inzerují v lepších časopisech. Narovnal se a otočil se k Beaslymu: "Snaž se najít nějakou stanici, kde budou mluvit anglicky. Já popojedu s vajíčkama." Zapálil druhý hořák a vytáhl pánvičku. Dal ji na sporák, a v lednici našel vajíčka a slaninu.
Beasly vyladil stanici, kde hrál nějaký orchestr. "Co říkáš tomuhle?" zeptal se.
"Dobrý," pochválil ho Taine.
Towser se s protahováním a zíváním vyhrabal z ložnice. Stoupl si ke dveřím a dal najevo, že chce ven. Taine ho pustil.
"Na tvým místě," oslovil psa, "bych toho sviště nechal být. Vždyť rozhrabeš celý les!"
"Ale on nevyhrabává žádného sviště, Hirame," namítl Beasly.
"Tak teda králíka, no."
"Ani králíka. Včera sem na chvíli vyklouz, když sem měl klepat koberce. Proto se Abbie tak čertila. Vyklouzl sem a šel sem se podívat za Towserem. Mluvil jsem s ním a on mi říkal, že to není ani svišť, ani králík. Říkal, že je to něco jinýho. Tak sem se zapojil a pomohl sem mu hrabat. Podle mýho našel nějakej starej tank pohřbenej tady v lesích."
"Towser by žádnej tank nevyhrabával," protestoval Taine. "Kromě králíka nebo sviště by mu všecko ostatní bylo úplně fuk."
"Makal na tom jak ďas," namítl Beasly. "Vypadalo to, že je celej bez sebe."
"Třeba si pod tím starým tankem, nebo co to je, udělal ten svišť díru."
"Třeba," připustil Beasly. Hrál si s rádiem. Naladil diskžokeje, který za nic nestál.
Taine hodil vejce se slaninou na talíře a donesl je ke stolu. Nalil do dvou velkých hrnků kávu a začal si mazat topinku máslem.
"Pusť se do toho," pobídl Beaslyho.
"Ty seš hodnej, Hirame, že ses mě takhle ujal. Nezůstanu ani o chvíli dýl, jen co si najdu práci."
"No, já jsem neřekl, že -"
"Někdy mám chvíle," pokračoval Beasly, "kdy si říkám, že nemám ani jedinýho přítele, a pak si vzpomenu na tvou mámu, jak na mě byla hodná a tak vůbec -"
"No dobrá, dobrá," řekl Taine.
Věděl, kdy je poražen.
Přinesl si ještě topinku a sklenici marmelády, posadil se ke stolu a pustil se do jídla.
"Možná bych ti s něčím mohl pomoct," nabízel se Beasly a hřbetem ruky si utíral bradu.
"Venku na cestě mám na nákladáku nějakej nábytek. Šiknul by se mi pomocník, který by mi s tím pomohl do suterénu."
"Rád to udělám," zazářil Beasly. "Jsem dobrej a silnej. Práce mi vůbec nevadí. Jenom nemám rád, když si na mě lidi otvíraj hubu."
Dosnídali a potom přenosili nábytek dolů do suterénu. Měli trošku potíže s guvernérem Winthropem, protože byl neskladný a špatně se s ním manipulovalo.

Když ho konečně dostali dolů, Taine poodstoupil a zadíval se na něj. Ten člověk, co napatlal zelenou barvu na to krásné třešňové dřevo, by se za to měl zodpovídat.
Beaslymu řekl: "Tady z toho musí barva dolů. Musíme to ale udělat opatrně. Vem si na to odbarvovač, kolem špachtle si omotej kousek hadříku a jenom lehce s tím přejížděj po povrchu, abys to dostal pryč. Zkusíš to?"
"Jasně. Řekni, Hirame, co budem mít k obědu?"
"Ještě nevím," odpověděl Taine. "Něco splichtíme. Neříkej mi, že máš hlad."
"No, docela mi to dalo zabrat, všechno to nanosit sem dolů."
"Na polici v kuchyni jsou v míse koláčky. Běž si nějaký vzít," pobídl ho Taine.
Když Beasly odešel, Taine pomalu přešel suterénem. Strop, jak viděl, zůstal nezměněný. Všechno ostatní se zdálo být nedotčené.
Třeba ta televize, rádio a sporák mělo být něco jako nájem, který mi takhle zaplatili. A pokud tomu tak skutečně bylo, je víc než ochotný je tady dál nechat, ať už jsou kdokoliv.
Ještě trochu se porozhlédl, ale nenašel žádné závady.
Šel nahoru a zavolal na Beaslyho do kuchyně.
"Přijď do garáže, tam mám barvy. Vyštracháme nějakej odbarvovač a ukážu ti, jak se s tím zachází."
Beasly se zásobou koláčků v ruce ochotně poskakoval za Tainem.
Když obešli roh domku, zaslechli Towserův tlumený štěkot.
Když ho Taine poslouchal, zdálo se mu, že začíná chraptět. Tři dni, pomyslel si - nebo snad čtyři?
"Jestli s tím něco neprovedeme," prohlásil, "ten bláznivej pes se uštěká."
Zašel do garáže a vynořil se se dvěma lopatami a s krumpáčem.
"Tak pojď," obrátil se na Beaslyho. "Musíme to zarazit, jinak nebudeme mít pokoj."
Towser provedl parádní výkop. Skoro ho nebylo vidět. Jedině řádně ucouraný ocas vyčníval z díry, kterou vyhrabal v lesním podrostu.
Beasly měl s tankem pravdu. Jedna jeho hrana vyčnívala po straně z jámy.
Towser vycouval ven a těžce se posadil, z fousků mu odpadával jíl a jazyk měl vyplazený.
"Povídá, že je nejvyšší čas, že sme se tu vokázali," oznámil Beasly.
Taine obešel díru a poklekl. Natáhl dolů ruku, aby očistil vyčnívající hranu Beaslyho tanku. Jíl držel pevně a nechtěl ustoupit. Na dotek se však zdálo, že tank je z těžkého kovu.
Taine vzal lopatu a udeřil do tanku. Tank zaduněl.
Dali se do práce, odházeli asi stopu povrchové hlíny, která předmět pokrývala. Byla to těžká práce a předmět se ukázal být větší, než tušili. Trvalo jim hodnou chvíli, než jej odkryli, aspoň zhruba.
"Já mám hlad," stěžoval si Beasly.
Taine sjel pohledem na hodinky. Byla už skoro jedna hodina.
"Zaběhni zpátky do domu," řekl Beaslymu. "Něco najdeš v lednici a k pití je tam mlíko."
"Ale co ty, Hirame? Copak ty nemáš vůbec nikdy hlad?"
"Můžeš mi sem donýst sendvič a povohlídni se tam taky po lopatce."
"Na co chceš lopatku?"
"Chci z toho seškrábat špínu a zjistit, co to vlastně je."
Přidřepl si k té věci, kterou odkryli, a díval se za Beaslym mizícím mezi stromy.
"Towsere," řekl, "tohle je to nejpodivnější zvíře, jaký jsi kdy ulovil."
Člověk by si z toho spíš měl dělat legraci - třeba jen proto, aby zahnal strach.
Beasly strach neměl, samozřejmě. Beasly neměl smysl pro to, aby ho takováhle věc vylekala.
Šířka dvanáct stop, délka dvacet, tvar oválný. Velikost slušného obýváku, pomyslel si. Ve Willow Bend jakživ tank takového tvaru a rozměrů nebyl.
Vylovil z kapsy zavírací nůž a začal oškrabávat v jednom místě hlínu z povrchu té věci. Když se mu podařilo očistit asi tak jeden čtvereční palec, objevil se kov naprosto nepodobný jakémukoli kovu, který kdy v životě viděl. Vypadalo to docela jako sklo.
Pokračoval v oškrabávání, až měl čisté místo velikosti roztažené dlaně.
Nebyl to žádný kov. Na to by skoro přísahal. Vypadalo to jako kouřové sklo - jako mléčné sklo, z něhož se dělaly pohárky a misky, po jakých se vždycky pídil. Existovala spousta lidí, kteří po nich byli úplní blázni a byli ochotni zaplatit za ně horentní sumy.
Zavřel nůž a dal ho zpátky do kapsy. Přidřepl a pečlivě pozoroval oválnou věc, kterou Towser objevil.
A narůstalo v něm přesvědčení: ať už to bylo cokoli, co s ním žilo, určitě to přijelo právě tímhle vynálezem. Z vesmíru nebo z času, myslel si, a ta myšlenka ho samotného udivila, protože nikdy předtím takhle neuvažoval.
Zvedl lopatu a dal se znovu do kopání, tentokrát směrem dolů, sledoval zakřivenou stranu té mimozemské věci uložené v zemi. A jak tak kopal, napadaly ho různé věci. Komu by o tom měl říct - a měl by vůbec něco říkat? Možná, že by bylo nejchytřejší to znovu zahrabat a v životě se o tom živé duši ani slovem nezmínit.
Beasly by o tom přirozeně všude vykládal. Ale nikdo ve vesnici nepřikládal tomu, co říkal Beasly, váhu. Všichni ve WilloW Bend věděli, že je pošahaný.
Beasly se konečně vrátil. Nesl s sebou tři neuměle vyrobené sendviče, zabalené ve starých novinách, a asi litrovou láhev skoro plnou mléka.
"Ty sis ale dal na čas," poznamenal trochu rozladěně Taine.
"Mě to zajímalo," vysvětlil Beasley.
"Zajímalo co?"

"No, byly tam tři velký nákladďáky a skládaly dolu do suterénu spoustu těžkejch věcí. Dvě nebo tři velký skříně a spoustu jinejch krámů. A víš co udělali s Abbiinou televizí? Odvezli jí. Říkal sem jim, že to by teda neměli, ale oni si ji stejně vzali."
"Zapomněl jsem," zamrzel se Taine. "Henry povídal, že mi pošle ten počítač, a já na to zapomněl jak na smrt."
Taine snědl sendviče, rozdělil se o ně se zabláceným Towserem, který byl vděkem bez sebe.
Když Taine dojedl, vstal a sebral lopatu.
"Tak se do toho zase dáme," řekl.
"Ale v suterénu ti leží všechny ty věci."
"Ty můžou počkat," odpověděl Taine. "Ale tohle musíme dodělat."
Už se šeřilo, když konečně skončili.
Taine se unaveně opřel o lopatu.
Dvanáct stop na dvacet a do hloubky dalších deset - a to celé, každičký kousek, z toho materiálu, který vypadal jako mléčné sklo a rozezněl se jako zvonky, když jste do něj udeřili lopatou.
Musí být dost malí, uvažoval, jestli jich víc mělo žít na tak malém prostoru, zvlášť jestli v něm museli žít hodně dlouho.
To by souhlasilo, protože kdyby nebyli malí, nemohli by teď žít mezi spoji v jeho suterénu.
Pokud tam skutečně žili, pomyslel si. Pokud to všechno není jenom řada domněnek.
Možná, uvažoval, že i když v domě byli, už tam nejsou - protože Towser je slyšel, nebo vyčmuchal, nebo nějak jinak vycítil včera ráno, ale večer jim už nevěnoval vůbec žádnou pozornost.
Taine si hodil lopatu přes rameno a zvedl krumpáč.
"Tak pojď," řekl. "Máme za sebou těžkej den."
Prodrali se porostem a vylezli na cestu. Ve tmě lesa se rozsvěcovaly a zase zhasínaly světlušky a pouliční svítilny se zachví-valy v letním vánku. Hvězdy svítily tvrdě a jasně.
Třeba jsou ještě pořád v domě, napadlo Taina. Možná, že když zjistili, že Towserovi vadí, zařídili to tak, aby o nich už dál nevěděl.
Asi byli vysoce přizpůsobiví. Dávalo by to aspoň smysl. Netrvalo jim to dlouho, zachmuřil se, než se adaptovali na lidský dům.
Přicházeli s Beaslym tmou po štěrkové příjezdové cestě ke garáži, aby uložili nářadí, a dělo se tu něco podivného, protože tam žádná garáž nebyla.
Nebyla tam žádná garáž a dům neměl žádný předek, cesta byla náhle ukončena a dál nebylo nic, jenom zakřivená zeď toho, co zřejmě bývalo koncem garáže.
Došli k zakřivené zdi, zastavili se a nevěřícně pomrkávali v letním šeru.
Nebyla tu žádná garáž, žádná veranda, vůbec žádné průčelí. Vypadalo to, jako by někdo vzal dva protilehlé rohy průčelí a ohnul je k sobě, až se dotýkaly, takže předek domu zmizel uvnitř prostoru vytvořeného ohnutými rohy.
Taine teď vlastnil dům se zakřiveným průčelím. I když vlastně zase tak jednoduché to nebylo, protože zakřivení neodpovídalo tomu, co by ve skutečnosti při takovém výkonu nastalo. Křivka byla dlouhá a ladná a spíš nenápadná. Vypadalo to, jako kdyby byl předek domu eliminován a zůstala jen iluze zbytku domu, která měla maskovat jeho zmizení.
Taine upustil lopatu a krumpáč. Nářadí zazvonilo o štěrk na cestě. Zakryl si obličej rukou a promnul si oči, jako kdyby si je chtěl očistit od něčeho, co snad ani nemohlo existovat.
A když ruku stáhl, nic se ani o píď nezměnilo.
Dům neměl průčelí.
Potom obíhal kolem domu, ale ani to nevnímal, uvnitř mu hlodal strach, co že se to stalo s jeho vlastním domem.
Ale zadní část domu byla v pořádku. Vypadala naprosto stejně jako odjakživa.
Přihnal se ke schůdkům, Beasly a Towser běželi v těsném závěsu za ním. Rozrazil dveře a vpadl dovnitř, proletěl po schodech do kuchyně a třemi kroky ji přeběhl, aby zjistil, co se to stalo s předkem domu.
Ve dveřích vedoucích z kuchyně do obýváku se zarazil a rukama se musel opřít o zárubeň dveří, jak v úžasu zíral na okna obývacího pokoje.
Venku byla noc. O tom nebylo pochyb. Viděl přece v křoví a v trávě probleskovat světlušky, pouliční lampy byly rozsvícené a zářily hvězdy.
Jenže okny obýváku se do pokoje dralo sluníčko a za okny se rozprostírala krajina, která nebyla Willow Bendem.
"Beasly," zalapal po dechu, "podívej se z oken!"
Beasly se podíval.
"Co je to za místo?" zeptal se.
"To bych taky rád věděl."
Towser si našel svoji misku a strkal ji čumákem po podlaze v kuchyni, čímž Tainovi naznačoval, že je čas něco pojíst.
Taine přešel pokoj a otevřel přední dveře. Garáž, jak zjistil, tu byla. Pickup stál obrácený čumákem k otevřeným vratům od garáže a vůz uvnitř byl v bezpečí.
S předkem domu se nic nestalo.
Ale to bylo také to jediné, co bylo v pořádku.
Protože příjezdová cesta byla náhle utnutá jen pár stop za zadkem pickupu a nebyl tam už žádný dvorek, ani lesy, ani silnice. Jenom poušť - plochá, daleko ubíhající poušť, rovná jako pravítko, jen tu a tam narušená hromadami kamení a náhodnými trsy vegetace, vše pokrývaly oblázky a písek. Ohromné oslňující slunce viselo těsně nad horizontem, který se zdál až příliš vzdálený, a divné bylo to, že to slunce svítilo na severu, kde žádné pořádné slunce nemá co dělat. A také mělo podivně bílou barvu.

Beasly vyšel na verandu a Taine si všiml, že se klepe jako vystrašený pes.
"Možná bude nejlíp," oslovil ho Taine laskavě, "když se vrátíš dovnitř a uděláš nám něco k večeři."
"Ale, Hirame -"
"To je v pořádku," konejšil ho Taine. "Musí to být v pořádku."
"Když to říkáš, Hirame."
Zašel dovnitř, dveře se za ním zabouchly a za chvíli už ho Taine slyšel z kuchyně.
Vůbec Beaslymu nemůžu vyčítat, že se klepe, připustil si. Byl to přece šok: vyjít z vlastních dveří přímo do nějaké neznámé země. Člověk by si na to možná i zvykl, ale asi by to chvíli trvalo.
Sešel ze schůdků a přešel kolem vozu a kolem stěny garáže, a když zahnul za roh, byl tak napůl připraven, že zase vejde do staré známé Willow Bend - protože když přece zašel do zadních dveří, Willow Bend tam ještě byla.
Ale nic takového nespatřil. Všude byla poušť, ohromně velká poušť.
Obešel dům, ale dům neměl žádný zadek. Zadní část domu teď vypadala stejně, jako předtím přední - stejná hladká křivka spojující konce domu dohromady.
Obrátil se a vracel se k průčelí, všude kolem se rozprostírala poušť. Předek byl zatím ještě stále v pořádku. Vůbec se nezměnil. Vůz stál na useknuté příjezdové cestě, garáž byla otevřená a uvnitř stálo auto.
Taine zašel kousek do pouště, sehnul se a nabral si hrst oblázků. Byly to jenom oblázky.
Dřepl si na bobek a nechal si oblázky protékat skrz prsty.
Ve Willow Bend byly zadní dveře a žádný předek. Tady, ať už je to tady kdekoliv, tady byly přední dveře, ale zato žádné zadní.
Postavil se, odhodil zbytek kamínků a ruce od písku si oprášil o kalhoty.
Koutkem oka zachytil jakýsi náznak pohybu na verandě - tady je tedy měl.
Řada malinkých živočichů, pokud to byli živočichové, pochodovala po schodech dolů, jeden za druhým. Byli vysocí přibližně čtyři palce, šli po čtyřech, ačkoli bylo zřetelné, že jejich přední končetiny jsou vlastně ruce, ne nohy. Měli jakoby krysí obličeje, vzdáleně lidské, z nichž vystupoval dlouhý a špičatý nos. Zdálo se, že mají místo kůže šupiny, protože jak šli, jejich tělíčka se při tom vlnivém pohybu leskla. A všichni měli ocas, který se nápadně podobal spirálovitému drátěnému ocasu u některých hraček, a ty ocásky jim rovně trčely vzhůru a při chůzi se lehce chvěly.
Sešli husím pochodem dolů po schodech, v perfektním vojenském zástupu s rozestupy asi půl stopy.
Sešli dolů a namířili si to do pouště, pochodovali přímo kupředu bez jediné odchylky, jako kdyby naprosto přesně věděli, kam jdou. Měli v sobě cosi smrtelně účelného, ale přesto nespěchali.
Taine jich napočítal šestnáct. Pozoroval jejich pochod pouští tak dlouho, až mu málem zmizeli z očí.
Tady mizejí ti, jež se mnou žili, říkal si. To jsou ti, co mi upravili strop, spravili Abbiinu televizi a dali do pořádku sporák a rádio. A je víc než pravděpodobné, že jsou to i ti, kteří na Zem přiletěli tím zvláštním vynálezem z mléčného skla, ukrytým v lese.
A jestli tím v lese opravdu přiletěli, co potom bylo tohle místo zač?
Vylezl zpátky na verandu, otevřel dveře a spatřil úhledný kruh velký šest palců, který vytvořili jeho odcházející hosté ve dveřích, když opouštěli dům. V duchu si poznamenal, že jednou, až bude mít čas, to musí spravit.
Vešel dovnitř a práskl za sebou dveřmi.
"Beasly!" zavolal.
Žádná odpověď.
Towser se omluvně vyplížil zpod křesla.
"To je dobrý, kamaráde," uklidňoval ho Taine. "Mě ta jejich vizáž taky vyděsila."
Sel do kuchyně. Slabé světlo lustru ozařovalo převrženou kávovou konvici, rozbitý hrníček uprostřed na podlaze, převrácenou misku s vejci. Jedno rozbité vejce se na linoleu rozlilo a vytvořilo žlutobílý flek.
Sestoupil ke vchodu a zjistil, že dveře jsou nenapravitelně rozbité. Zarezlá síťovina byla protržená, spíš by se dalo říci roztržená výbuchem a část rámu byla roztříštěná.
Taine na to pohlížel s neskrývaným údivem.
"Chudák bláznivá," řekl si. "Rovnou proletěl dveřmi, ani je neotevřel."
Natáhl se po vypínači a sešel dolů po schodech do suterénu. V půli cesty se zastavil v naprostém úžasu.
Po levé ruce měl stěnu - stěnu ze stejného materiálu, ze kterého byl i strop.
Zastavil se a viděl, že stěna protíná suterén po celé délce, od podlahy až ke stropu, a odděluje část sloužící jako dílna.
A v dílně - cože?
Proboha, vzpomněl si, počítač, který mi dnes ráno Henry poslal. Tři auta, povídal Beasly - tři plná auta vybavení dodaného jim přímo do spárů!
Taine si nemohoucně sedl na schody.
Museli si myslet, napadlo ho, že s nimi spolupracuje! Možná si domýšleli, že ví, o co jim jde, a jede v tom s nimi. Anebo si třeba mysleli, že jim platí za opravení televize, sporáku a rádia.
Ale všechno pěkně popořadě. Proč opravili televizi, sporák a rádio? Jako nějakou splátku nájemného? Jako přátelské gesto? Anebo to byla jen zkouška, při níž zjišťovali co možná nejvíc o technice tohoto světa? Chtěli třeba zjistit, jak přizpůsobit jejich techniku materiálům a podmínkám, které objevili na téhle planetě?
Taine natáhl ruku a zabušil klouby do zdi podél schodiště, hladký bílý povrch udělal pink pink pink.
Přiložil ucho ke stěně a pečlivě poslouchal. Zdálo se mu, že slyší hluboké hučení, ale bylo tak slaboulinké, že nemohl tvrdit na sto procent, že je skutečné.
Dole stála sekačka na trávu, patřící bankéři Stevensovi, a spousta dalších věcí čekajících na opravu. Stáhnou ze mě kůži, pomyslel si, hlavně bankéř Stevens. Stevens byl drsný chlapík - Beasly musel být napůl pominutý strachy,

pomyslel si. Když uviděl, jak ty věcičky vylézají ze suterénu, vystřelil, jako kdyby mu za zadkem hořelo. Proletěl přímo dveřmi, aniž by se obtěžoval je otevřít, a teď byl už jistě ve vesnici a vykládal všechno každému, kdo se zastavil a věnoval mu pozornost.
Obvykle Beaslyho nikdo moc neposlouchal, ale pokud by mlel dostatečně dlouho a patřičně divoce, asi by se po tom, co říká, mohl někdo začít pídit. Vtrhli by sem, převálcovali by to tu a zírali by vyvaleně na to, co by tu objevili, a dřív nebo později by si někdo z nich našel cestičku, jak se tady nad tím ujmout velení.
A přitom jim po tom nic není, řekl si paličatě Taine. Jeho vždy přítomný obchodnický smysl se dral na povrch. Okolo byla spousta půdy, na tom jeho předním dvorku, a jediný způsob, jak se k ní dostat, bylo projít domem. Jestliže je tomu tak, pak ovšem dá rozum, že všechny tyto pozemky patří jemu. Možná, že byly k ničemu. Možná na nich nic nebylo. Ale než se mu sem nahrne stádo lidí, raději si to nejdřív sám zkontroluje na vlastní oči.
Vyšel nahoru po schodech a ven do garáže.
Slunce ještě pořád stálo těsně nad severním obzorem a nikde se nic nehýbalo.
Našel v garáži kladívko, pár hřebíků a několik krátkých planěk a odnesl je do domu.
Towser, jak zjistil, využil situace a usnul ve zlatě polstrovaném křesle. Taine ho nevyrušoval.
Zavřel za sebou zadní dveře a zatloukl je pár prkýnky. Zamkl kuchyň, zavřel okna do ložnice a také přes ně nabil planky.
Tohle vesničany na chvíli zdrží, řekl si, až se sem začnou dobývat, aby se podívali, co se to tu děje.
Vzal si ze skříně pušku, krabičku patron, dalekohled a starou polní láhev. Láhev si v kuchyni naplnil vodou a do pytlíku naskládal jídlo na cestu pro sebe i pro Towsera, protože teď neměl čas na to, aby se s jídlem zdržoval.
Potom se vrátil do pokoje a vyšťouchal Towsera ze zlatě polstrovaného křesla.
"Jen pojď, Towsi," pobídl ho. "Půjdem na obhlídku."
Zkontroloval benzín v pickupu, nádrž byla téměř plná.
Vlezl se psem do vozu a pušku si uložil tak, aby ji měl na dosah. Potom vycouval, prudce vůz otočil a vyrazil kupředu, na sever, napříč pouští.
Bylo to snadné cestování. Poušť byla rovná jako letiště. Čas od času povrch zdrsněl, ale nebyl o nic strašnější než většina vedlejších cest, po kterých se kodrcal za svými starožitnostmi.
Scéna se neměnila. Tu a tam se objevovaly nízké kopečky, ale poušť se většinou neodchylovala od své nenarušené roviny, splývající se vzdáleným horizontem. Taine jel stále na sever, přímo za sluncem. Dostal se do několika písečných pásů, ale písek byl pevný a tvrdý a nečinil žádné obtíže.
Po půlhodině jízdy dostihl ty tvorečky - všech šestnáct - kteří opustili jeho dům. Stále se drželi v řadě a pochodovali stejnoměrným tempem.
Taine zvolnil a chvíli s nimi držel krok, ale nemělo to smysl; šli dál svou cestou a neohlíželi se ani vlevo, ani vpravo. Taine přidal plyn a nechal je za sebou.
Slunce setrvávalo nehybně na severu, a na tom bylo jistě něco divného. Třeba, uvažoval Taine, se tenhle svět otáčí kolem své osy daleko pomaleji než Země a den je tady delší. Podle toho, že slunce jako by stálo zcela nehybně, patrně o mnoho delší.
Jak seděl přikrčený za volantem a zíral do nekonečna se rozbíhající pouště, poprvé si naplno uvědomil celou podivuhodnost situace.
Tohle byl jiný svět - o tom nebylo pochyb - jiná planeta kroužící kolem jiné hvězdy, a kde se nacházela ve skutečném vesmíru, o tom nemohl mít nikdo na Zemi ani nejmenší ponětí. A přesto, nějakými podivnými machinacemi těch šestnácti věciček pochodujících za ním v přesně vyrovnané řadě, existovala i přímo přede dveřmi jeho domu.
Před ním se z pouštní roviny zdvihl poněkud vyšší kopec. Když se k němu blížil, spatřil řadu zářících předmětů táhnoucích se podél jeho hřebene. Po chvíli zastavil a vystoupil z auta s dalekohledem v ruce.
Dalekohledem zjistil, že ty zářivé věci jsou stejné jako onen mléčně skleněný vynález, který se skrýval u nich v lesích. Napočítal jich osm, blýskajících se ve slunci a trůnících v kamenitě šedivých kolébkách. Okolo byly i další kolébky - prázdné.
Sundal si dalekohled z očí a chvíli jen tak postával a rozvažoval, jestli by bylo rozumné vylézt na kopec a prozkoumat ty věci zblízka. Ale pak zavrtěl hlavou. Na to si najde čas později. Raději by měl popojet dál. Tohle nebyla žádná průzkumná výprava, ale jenom rychlé seznámení se s terénem.
Vlezl do vozu a jel dál, přičemž nepřestával sledovat ukazatel nádrže. Až se ručička přiblíží k polovině, bude se muset otočit k domovu.
Před sebou spatřil mdlou bělost nad rozmazanou linkou obzoru, pozoroval ji přivřenýma očima. Čas od času pobledla a pak zase zazářila, ale ať už to bylo, co chtělo, byl od toho tak daleko, že nemohl nic bližšího rozeznat.
Podíval se na ukazatel benzínu. Ručička se klonila k polovině. Zastavil pickup a vylezl s dalekohledem ven.
Když přecházel k přední části vozu, zarazilo ho, jak pomalu a unaveně hýbá nohama, ale pak mu to došlo - měl být už několik hodin v posteli. Pohlédl na hodinky. Ukazovaly dvě hodiny, což znamenalo, doma na Zemi, dvě hodiny nad ránem. Byl už na nohou déle než dvacet hodin a navíc většinu času včera strávil tou otročinou, když vykopával tu věc v lese.
Přiložil k očím dalekohled a prchavá bílá linka, kterou pozoroval, se ukázala být ve skutečnosti horským hřebenem. Nad pouští se tyčila obrovská modrá skalnatá masa se sněhovou září na vrcholcích a hřebenech. Hory se zvedaly v takové dáli, že ani silné čočky jeho dalekohledu z nich nerozeznávaly víc než jen mlhavou modř.
Zaostřoval pomalu tam a zpátky, hory se táhly až daleko za obzor.
Sjel dalekohledem z hor dolů a zkoumal poušť, která se před ním rozprostírala. Ta vypadala naprosto stejně jako ta, kterou už projel - tatáž letištní rovina, tytéž příležitostné pahorky, tatáž drsná vegetace.
A dům!

Roztřásly se mu ruce. Spustil dalekohled, potom si ho zase Přiložil k očím a podíval se ještě jednou. Opravdu, byl to dům.
Zvláštní domek, stojící na úpatí jednoho z kopečků, který ho částečně zastiňoval, takže člověk ho pouhým okem zahlédnout nemohl.
Zdálo se, že je to dost malý domek. Střecha vypadala jako hrubý kornout. Stál těsně u země, jako kdyby ji objímal, nebo se k ní tulil. Rozeznával oválný otvor, zřejmě sloužící jako dveře, ale po oknech nebylo ani památky. Znovu sklopil dalekohled a upřeně se zadíval na kopeček. Asi tak čtyři pět mil odsud, uvažoval. Benzín mu na takovou vzdálenost vydrží, a i kdyby náhodou ne, mohl by posledních pár mil do Willow Bend dojít pěšky.
To je ale zvláštní, přemítal, takhle opuštěný domek na takovém místě. Za všechny ty míle, které projel pouští, nespatřil žádnou známku života, až na těch šestnáct krysích tvorečků, pochodujících v řadě; neviděl ani jedinou umělou stavbu, až na oněch osm mléčně skleněných vynálezů, trůnících ve svých kolébkách.
Nastoupil do auta a zařadil rychlost. Za deset minut na to dorazil k domku, který se ukrýval ve stínu kopce.
Vystoupil z vozu a vytáhl pušku. Towser seskočil na zem a zůstal stát se zježenou srstí. Z hrdla mu vycházelo temné vrčení.
"Copak se děje, chlapče?" zeptal se Taine.
Towser znovu zavrčel.
Dům před nimi tiše stál. Vypadal opuštěně.
Taine si všiml, že zdi byly zbudovány z hrubého zdiva, jen tak sesazeného dohromady. Držela je pohromadě drolivá, blátivá hmota použitá místo malty. Střecha byla původně hliněná, a to vypadalo opravdu podivně, protože široko daleko se v této rozlehlé poušti nevyskytovalo nic podobného hlíně. Teď, když mohl člověk rozpoznat, jak byly jednotlivé pruhy spojeny, vyšlo najevo, že to není nic jiného než hlína spečená slunečním žárem.
Sám dům ničím nevynikal, nebyly na něm vůbec žádné ozdoby, nikdo se nepokusil změkčit tvrdou účelnost domku jako přístřeší. Byla to stavba, jakou by si mohl splácat nějaký národ pastevců. Vypadala velice staře; kámen byl počasím ošlehaný a vydrolený.
S puškou pod ramenem vykročil Taine k domku. Došel ke dveřnímu otvoru a nahlédl dovnitř, kde vládla nehybná tma. Ohlédl se po Towserovi, ale ten si zalezl pod auto a jen vykukoval ven a vrčel.
"Drž se tady blízko," napomenul ho Taine. "Nikam mi neuteč."
S puškou namířenou před sebe vstoupil Taine do tmy. Stál chvíli na místě, dokud si jeho oči nepřivykly na šero. Konečně rozeznal obrysy místnosti, v níž se nacházel. Byla prostá a hrubá, u jedné stěny stála drsná kamenná lavice a v jiné se tměly nefunkční podivné výklenky. V rohu stál jakýsi rozvrzaný dřevěný kousek nábytku, ale Taine nedokázal přijít na to, k čemu by mohl sloužit.
Staré a opuštěné místo, pomyslel si, opuštěné už před dávnými časy. Možná tu kdysi dávno žili nějací pastevci, když tahle pláň byla ještě bohatou pastvinou plnou šťavnaté trávy.
Jakési dveře vedly do další místnosti. Když do nich vstoupil, zaslechl slabý, vzdálený dunivý zvuk a taky ještě cosi dalšího - zvuk prudkého deště! Otevřenými dveřmi vedoucími dozadu se do něho opřel poryv slaného větru. Taine zůstal stát jako přimražený uprostřed druhé místnosti. Další!
Další dům, který vedl do dalšího světa! Pomalým krokem se vydal kupředu, táhlo ho to k otevřeným dveřím. A vstoupil do podmračeného temného dne, plného deště řinoucího se z divoce letících mraků. Půl míle odsud, za polem všelijak poházených, ocelově šedivých bludných kamenů, dunělo moře, zuřivě dorážející na pobřeží a vysoko do vzduchu hněvivě chrlící gejzíry vody.
Vyšel ze dveří ven a zahleděl se na oblohu, do obličeje mu s bodavou zuřivostí padaly kapky deště. Ve vzduchu byl cítit chlad a vlhkost a celé místo obestírala tajuplnost - byl to svět, který jako by vystoupil rovnou ze starobylé gotické pověsti plné skřítků a duchů.
Rozhlédl se kolem sebe, ale neviděl nic, protože déšť úplně zahalil svět ležící za pobřežím, ale přesto za stěnou deště cítil, nebo se mu jen zdálo, že cítí, čisi přítomnost, ze které mu naskakovala husí kůže. Strachy zalapal po dechu, otočil se a vklopýtal zpátky do domku.
Jeden svět navíc mi úplně stačí, pomyslel si; dva světy už jsou na člověka trochu moc. Zachvěl se s pocitem naprosté odloučenosti, který mu zabubnoval v mozku. Dávno opuštěný domek se mu stal nesnesitelným a Taine z něj vyrazil ven.
Venku jasně svítilo slunce a vzduch byl teplý. Šaty měl zmáčené deštěm a na hlavni pušky se třpytily drobné kapičky vláhy. Rozhlížel se po Towserovi, ale nikde po něm nebylo ani stopy. Neležel pod autem, nebyl nikde v dohledu.
Taine zavolal, ale žádné odpovědi se mu nedostalo. Jeho hlas zněl v prázdnu a tichu osaměle a dutě.
Hledal psa za domem, ale dům neměl žádné zadní dveře. Hrubé kamenné boční stěny se spojovaly v onom podivném zakřivení a domu chyběla zadní část.
To ale Taina nezajímalo; věděl, jak to asi bude vypadat. Teď zrovna hledal svého psa a cítil, jak se ho zmocňuje panika. Najednou mu připadlo, že je strašně daleko od domova.
Strávil tak tři hodiny. Zašel zpátky do domu, ale Towsera tam nenašel. Vešel znovu do toho druhého světa a hledal mezi bludnými kameny, ale Towsera nenašel. Vydal se zpátky do pouště, obešel kopeček, vyšplhal se na jeho hřeben, vytáhl dalekohled, ale neviděl nic, jenom neživou poušť, prostírající se všemi směry do nekonečné dálky.
K smrti ubitý únavou, klopýtající a usínající i při chůzi dosel zpátky k autu.
Opřel se o něj a snažil se vzít rozum do hrsti. Nemělo smysl, aby takhle dál pokračoval. Musí se trochu prospat. Musí se vrátit do Willow Bend, doplnit nádrž a vzít si benzín do kanystru, aby mohl dál hledat Towsera v poušti.
Nemůže tu psa nechat - to bylo naprosto nemyslitelné. Ale musí si všechno naplánovat, musí jednat inteligentně. Tím, že by se tu v tomhle stavu potácel, by Towserovi nijak nepomohl.

Nasoukal se do auta a namířil si to zpátky do Willow Bend.
Jel po stopách, které tu a tam zanechaly pneumatiky jeho vozu v písečných pásech, a bojoval se smrtelnou ospalostí, jež se mu snažila zapečetit oči.
Když projel kolem onoho vyššího kopce, na kterém stály ty mléčně skleněné věci, zastavil a šel se protáhnout, aby neusnul za volantem. Teď, jak viděl, jich spočívalo ve svých kolébkách jenom sedm.
To pro něj v tu chvíli ovšem nic neznamenalo. Jediné, co mělo význam, bylo nepoddat se únavě, jež se nad ním stahovala, pevně se držet volantu, překonat úspěšně míle dělící ho od Willow Bend, tam se vyspat a potom se sem zase vrátit a pátrat po Towserovi.
Kousek za polovinou cesty proti sobě náhle spatřil auto, pozoroval ho v němém úžasu, protože vůz, který teď sám řídil, a jeho auto v garáži byly jediné dva vozy na této straně jeho domu.
Zastavil pickup a vypotácel se ven.
Auto u něj zastavilo a z něj čile vyskočili Henry Horton, Beasly a nějaký muž s hvězdou.
"Díky bohu, že jsme tě našli, chlape!" volal Henry, když si to k Tainovi rázoval.
"Já jsem se neztratil," zaprotestoval Taine. "Vracím se domů."
"Je celý umlácený," poznamenal ten s tou hvězdou.
"Tohle je šerif Hanson," představil ho Henry. "Jeli jsme po stopách."
"Ztratil se mi Towser,"zabručel Taine. "Musel jsem se vrátit a nechat ho tam. Mě nechtě být, jeďte hledat Towsera. Já už to domů zvládnu."
Natáhl se a zachytil se dvířek pickupu, aby neztratil rovnováhu.
"Vyrazil jsi mi dveře," obrátil se na Henryho. "Vloupal ses mi do domu a ukradls mi auto -"
"Museli jsme to udělat, Hirame. Báli jsem se, že by se ti něco mohlo stát. Z toho, co nám vyprávěl Beasly, vstávaly vlasy hrůzou na hlavě."
"Radši mu pomozte do auta," nakázal šerif. "Já ten vůz odvezu zpátky."
"Ale já musím najít Towsera!"
"Nemůžete nic, dokud si trochu neodpočinete." Henry ho popadl za ruku a vedl ho do auta. Beasly přidržel zadní dvířka.
"Máš ponětí, co je tohleto za místo?" zašeptal mu Henry spiklenecky.
"Ještě to přesně nevím," zamumlal Taine. "Myslím, že nějaký jiný -"
Henry se rozkašlal. "No, to vlastně ani není důležitý. Ať je to, co chce, dostalo nás to na mapu. Mluví se o nás ve všech zprávách, noviny o nás píšou palcovejma titulkama a město se jen hemží reportérama a filmařema a chystají se k nám velký páni. No, panečku, povím ti, Hirame, že tohle z nás udělá -"
Hiram však už neslyšel. Tvrdě usnul ještě dřív, než dopadl na sedadlo.
Když se vzbudil, ležel klidně ve své posteli v tichém a chladném pokoji se zataženými roletami.
Je to příjemné, pomyslel si, probudit se v pokoji, který člověk zná - který zná od narození, a v domě, který byl domem Tainů už téměř celé století.
Potom ho udeřila vzpomínka a vymrštila ho z postele.
A teď to slyšel - neutuchající mumlání zvenčí.
Vyletěl z postele a vytáhl jednu roletu. Vykoukl ven a spatřil kordon vojáků, který zadržoval dav lidí na jeho zadním dvorku a vzadu za ním.
Nechal sjet roletu zase dolů a začal hledat boty, protože jinak byl úplně oblečený. To ho asi Henry s Beaslym hodili do postele, stáhli mu boty a jinak ho nechali tak, jak byl. Vůbec na nic se však nedokázal rozpomenout. Musel padnout jako podťatý, nevěděl o světě od té chvíle, co ho Henry usadil dozadu do auta.
Boty objevil za postelí na podlaze. Posadil se na pelest a obul se. A myslí mu letělo, co musí zařídit.
Nějak si bude muset opatřit benzín, naplnit nádrž ve voze a dát si dozadu ještě jeden dva kanystry navíc. A musí si vzít nějaké jídlo a vodu, možná i spacák, protože se nevrátí, dokud nenajde svého psa.
Pevně si zavázal boty. Potom přešel do obýváku. Nikdo v něm nebyl, ale z kuchyně se ozývaly hlasy.
Vyhlédl z okna, venku se prostírala poušť. Všiml si, že se slunce vyšplhalo na obloze o něco výš, ale na jeho předním dvorku bylo stále dopoledne.
Podíval se na hodinky a ty ukazovaly šest. Podle toho, jak se protahovaly stíny, když vykoukl z okna ložnice, usoudil, že to znamená šest hodin večer. Provinile si uvědomil, že musel prospat téměř celý den. Tak dlouho spát nechtěl.
Nechtěl tam nechat Towsera tak dlouho samotného.
Zamířil do kuchyně, v níž seděli tři lidé - Abbie a Henry Hortonovi a nějaký chlap ve vojenském.
"Tady jste!" vykřikla potěšené Abbie. "Říkali jsme si, kdypak se asi vzbudíte."
"Nemáte tu nějakou kávu, Abbie?"
"Ale ano, plnou konvici. A udělám vám k tomu něco na zakousnutí."
"Stačí topinka," řekl Taine. "Nemám moc času. Musím jet hledat Towsera."
"Hirame," ozval se Henry, "tohle je plukovník Ryan z Národní gardy. Jeho hoši jsou venku."
"Jo, viděl jsem je z okna."
"Jsou tady úplně nepostradatelní," prohlašoval Henry. "Absolutně nepostradatelní. Šerif to nedokázal zvládnout. Lidi se sem vrhli a udělali by tady z toho kůlničku na dříví. Tak jsem zavolal guvernérovi."
"Taine," oslovil ho plukovník, "sedněte si. Chci s vámi mluvit."
"Jistě," odpověděl Taine a přitáhl si židli. "Nezlobte se, že tak pospíchám, ale mě tam venku zůstal pes."
"Tato záležitost," prohlásil nadutě plukovník, "je daleko závažnější než nějaký pes."
"To jenom dokazuje, plukovníku, že neznáte Towsera. Je to nejlepší pes, jakého jsem kdy měl - a že jsem jich měl

pěknou řádku. Vychoval jsem ho ze štěněte a celé ty roky to byl výborný kamarád -
"No dobrá, dobrá," přerušil ho plukovník, "ale přesto s vámi musím mluvit."
"Jenom se posaďte a hovořte," pobízela Taina Abbie. "Upeču pár koláčků a tady Henry přinesl klobásky, ty, co míváme ze statku."
Otevřely se zadní dveře a dovnitř vklopýtal Beasly za doprovodu hrozivého kovového lomozu. V jedné ruce táhl tři prázdné pětigalonové kanystry na benzín a v druhé další dva a při každém jeho kroku do sebe kanystry narážely a lomozily.
"Řekněte mi," zařval Taine, "co se to tu děje!"
"No no, jenom se nerozčiluj," klidnil ho Henry. "Nemáš ani ponětí, jaký máme potíže. Chtěli jsme tudy protáhnout velkou nádrž, ale nepovedlo se nám to. Chtěli jsme strhnout zadní stěnu kuchyně, ale nešlo nám -"
"Co že jste chtěli?"
"Chtěli jsme strhnout zadní stěnu kuchyně," vysvětloval mu nevzrušeně Henry. "Normálníma dveřmi ty velký nádrže prostě neprojdou. Ale když jsme to zkoušeli, zjistili jsme, že celej dům je vyztuženej zevnitř tím samým materiálem, cos dal do suterénu. Praštíš do toho sekerou a ono to ztupí ocel -"
"Henry, tohle je ale můj dům a nikdo nemá právo sem přijít a začít ho strhávat!"
"Ono by to ani nešlo," podotkl plukovník. "Já bych ale rád věděl, Taine, co je to za materiál, že jsme se skrz něj nemohli dostat?"
"Jen klid, Hirame," uklidňoval ho Henry. "Tam venku na nás čeká nový velký svět -"
"Nečeká na vás ani na nikoho jinýho!" zaječel Taine.
"A musíme ho prozkoumat a k tomu potřebujeme zásobu benzínu. Takže když tam nedostaneme nádrž, shromažďujeme co možná nejvíc kanystrů a pak tudy protáhneme hadici -"
"Henry, ale -"
"Byl bych ti vděčnej," prohlásil Henry přísně, "kdybys mi pořád neskákal do řeči a nechal mě dokončit větu. Neumíš si vůbec představit, jakou koordinaci to bude vyžadovat. Omezují nás tu ty normované dveře. Musíme ven dostat zásoby a musíme zajistit dopravu. S autama a nákladákama to ještě docela půjde. Ty můžem rozebrat na součástky a pak je zase dát dohromady, ale letadlo, to bude problém."
"A teď poslouchej ty mě, Henry. Tudy nikdo stěhovat letadlo nebude. Tenhle dům patří naší rodině už skoro sto let, já ho vlastním a mám na něj právo - a ty si nemůžeš jen tak přijít a začít mi tudy stěhovat krámy."
"Ale," vysvětloval bezelstně Henry, "Když my to letadlo vážně strašně potřebujeme. Víš, s letadlem pokryješ o tolik větší území."
Beasly prošel se svými lomozícími kanystry přes kuchyň do pokoje.
Plukovník si povzdechl. "Já jsem, pane Taine, doufal, že pochopíte, jak se věci mají. Mně připadá, že je vaší přirozenou vlasteneckou povinností spolupracovat s námi v této záležitosti. Vláda by samozřejmě mohla uplatnit nezadatelné vlastnické právo a začít to tu zabírat, ale raději by k tomuto opatření nesahala. Já samozřejmě mluvím neoficiálně, ale myslím, že mohu klidně říci, že vláda by daleko raději přistoupila na přátelskou dohodu."
"Pochybuji," začal blufovat Taine, který o tom dohromady nic nevěděl, "že by se tady dalo uplatnit nezadatelné právo. Já tomu rozumím tak, že se vztahuje na budovy a cesty -"
"Tohle je cesta," přerušil ho plukovník nevzrušeně. "Cesta, která vede přímo vaším domem do jiného světa."
"Za prvé," prohlásil Taine, "by vláda musela prokázat, že je to věc veřejného zájmu a že vlastníkovo odmítnutí vzdát se nároku by narušilo činnost vlády a -"
"Myslím," nechal se slyšet plukovník, "že vláda může snadno dokázat, že se jedná o věc veřejného zájmu."
"A já myslím," rozčilil se Taine, "že si raději vezmu právníka."
"Jesli to s tím právníkem myslíš vážně," nabízel se Henry, vždy ochotný pomoci, "a jestli chceš nějakého opravdu dobrého, což předpokládám, že chceš - rád ti doporučím kancelář, která bude tvoje zájmy zastupovat nanejvýš kvalifikovaně a přitom bude i cenově dostupná."
Plukovník se nažhaveně vztyčil. "Budete toho muset ještě hodně zodpovědět, Taine. Vládu bude zajímat spousta věcí. Především to, jak jste to tady zařídil. Jste připraven jim to říct?"
"Ne," odpověděl Taine. "Myslím, že ne."
A poplašeně si pomyslel: Oni si myslí, že jsem to udělal sám, a vrhnou se na mě jako smečka vlků, jen aby přišli na to, jak jsem to dokázal. Představil si FBI a ministerstvo vnitra a Pentagon, a přestože seděl, cítil, jak se mu podlamují kolena.
Plukovník se otočil a ztuhle vypochodoval z kuchyně. Vyšel zadními dveřmi ven a práskl za sebou dveřmi.
Henry spiklenecky zamrkal na Taina.
"Myslíš to vážně?" zeptal se. "Vážně se jim chceš postavit?"
"Už mě to štve," prohlásil Taine. "Přece si sem nemůžou jen tak přijít a zabrat si to tu, a přitom se mě ani nezeptat. Je mi fuk, co si o tom kdo myslí, tohle je zkrátka můj dům. Narodil jsem se v něm a žiju v něm celý život a mám to tady rád a -"
"Jasně," souhlasil Henry, "je mi úplně jasný, jak ti je."
"Asi je to ode mě dětinský, ale myslím, že by mi to tolik nevadilo, kdyby ukázali dobrou vůli sednout si a popovídat si o tom, co by tady chtěli dělat, až to tady zaberou. Ale jak to tak vypadá, zřejmě se nikdo nebude obtěžovat ani s tím, aby se mě zeptal, co si o tom všem myslím. A já ti řeknu, Henry, tohle je něco jinýho, než se zdá. Tohle není země, kam můžeme jen tak napochodovat a zabrat si to, ať už si o tom Washington myslí, co chce. Tam venku něco je a my bysme si radši měli dát sakramentskej pozor -"
"Trochu jsem přemýšlel," řekl Henry, "jak jsem tady tak seděl, a myslím si, že tvůj přístup je velice chvályhodnej a že si zasluhuje podporu. Napadlo mě, že by ode mě nebylo vůbec sousedský, kdybych tu dál jen tak seděl a nechal tě, abys

bojoval sám. Můžem si společně najmout pořádnej šik právníků a vzít se za tu věc - a mezitím vytvořit pozemkovou a stavební společnost, a tak zajistit, aby byl ten tvůj novej svět využívanej právě tak, jak má bejt.
Dá rozum, Hirame, že ti budu stát po boku i v tyhle záležitosti, vždyť už jsme vlastně stejně partnerama s tou televizí."
"Co je s tou televizí?" vyjela Abbie a práskla talířem koláčků před Taina.
"No tak, Abbie," zahájil trpělivě Henry, "už jsem ti přece vysvětloval, že televize je teď součástí ty příčky v suterénu a že se nedá říct, kdy ji odtud zase dostanem."
"Jo, to vím," odsekla Abbie, přinesla talíř klobás a začala nalévat kávu.
Z obývacího pokoje se vynořil Beasly a odklátil se dozadu. "Nakonec," snažil se Henry kout železo, "řekl bych, že v tom mám taky svůj díl. Pochybuju, že bys toho moc zmohl bez toho počítače, co jsem ti sem poslal."
A zase je to tady, pomyslel si Taine. I Henry je přesvědčený, že je to jeho dílo.
"Ale copak ti to Beasly nepověděl?"
"Beasly toho napovídal, ale znáš ho."
To bylo ono, jak jinak. Pro vesničany to samozřejmě není nic jiného, než jen další Beaslyho povídačka - další báchorka, kterou si vysnil. Nikdo nevěřil ani slovu z toho, co říkal Beasly.
Taine popadl hrnek a hodil do sebe kávu, přitom se snažil sesumírovat si odpověď, ale žádná odpověď neexistovala. Kdyby vyšel s pravdou ven, znělo by to ještě neuvěřitelněji, než jakákoliv lež, kterou by si vymyslel.
"Mně to můžeš, Hirame, říct. Jsme přece partneři." Dělá ze mě vola, pomyslel si Taine. Myslí si, že utáhne na vařené nudli, koho si zamane.
"Nevěřil bys mi, kdybych ti to řekl, Henry."
"No," zdvihl se Henry rezignovaně, "myslím, že to může počkat."
Beasly s lomozem prošel kuchyní s novým nákladem kanystrů.
"Budu potřebovat nějaký benzín," řekl Taine, "až pojedu hledat Towsera."
"O to se hned postarám," slíbil hladce Henry. "Pošlu ti sem Errueho s cisternou a můžem tudy protáhnout hadici a naplnit tyhle kanystry. A podívám se, jestli by s tebou někdo mohl jet."
"To není třeba. Můžu jet sám."
"Kdybysme měli vysílačku. Abysme mohli zůstat ve spojení."
"Jenomže ji nemáme. A Henry, já už dál nemůžu čekat. Towser se tam někde toulá -"
"Jasně, vím, jak moc ti na něm záleželo. Jestli myslíš, že musíš, tak ho jeď hledat a já se zatím postarám o tu druhou záležitost. Seženu nějaký právníky a dáme dohromady pár ustavovacích listin pro naši pozemkovou -"
"A Hirame," ozvala se Abbie, "udělal byste pro mě ještě něco, prosím vás?"
"Ale jistě," řekl Hiram.
"Promluvil byste s Beaslym? To, co provedl, nemá smysl. Nedali jsme mu žádnou příčinu, aby se sebral a odešel od nás. Možná jsem k němu byla trošku příkrá, ale když on je tak jednoduchý, že to až člověku bere nervy. Utekl a strávil půl dne tím, že pomáhal Towserovi vyhrabávat toho sviště a -"
"Já s ním promluvím," slíbil Taine.
"Děkuju, Hirame. Vás poslechne. Jste jediný, na koho dá. Taky škoda, že jste neopravil tu televizi dřív, než se rozpoutalo tohle všechno. Jsem bez ní úplně ztracená. Bez ní je prostě v pokoji díra. Moc se mi totiž hodila k nábytku, to víte."
"Ano vím," řekl Taine.
"Jdeš už, Abbie?" dožadoval se ode dveří Henry.
Zdvihl ruku a důvěrně pokynul Tainovi na rozloučenou. "Uvidíme se později, Hirame. Já zatím všechno zařídím."
O tom vůbec nepochybuju, pomyslel si Taine.
Když odešli, vrátil se ke stolu a těžce dosedl na židli.
Práskly přední dveře a dovnitř vrazil zadýchaný Beasly, rozrušením celý bez sebe.
"Towser se vrátil!" křičel. "Vrátil se a má toho největšího sviště, jakýho svět viděl!"
Taine vyskočil.
"Sviště! Ale to je cizí planeta. Tam přece žádní svišti nežijou!"
Beasly se obrátil a zase vystřelil ven, Taine mu běžel těsně v patách.
Skutečně se to silně podobalo svišti - tedy svišti velikosti člověka. Nebo snad spíš svišti z pohádkových knížek, protože to kráčelo jen po zadních a pokoušelo se to o důstojný výraz, při čemž ale neustále koutkem oka nepřestávalo bedlivě pozorovat Towsera.
Towser si za mohutným svištěm udržoval bezpečnou vzdálenost asi sta stop. Nasadil výraz spolehlivého ovčáckého psa, přikrčeného a ve střehu, hotového okamžitě vyrazit, kdyby se snad svišť o něco pokusil.
Svišť došel až k domu a tam se zastavil. Udělal čelem vzad, takže stál obrácený obličejem k poušti, a pak si dřepl.
Otočil masivní hlavou, aby si pozorně prohlédl Beaslyho a Taina, a v jeho křišťálově průzračných očích uviděl Taine něco víc než jen pohled zvířete.
Taine svižně došel k psovi, zdvihl ho do náručí a pevně si ho k sobě přitiskl. Towser otočil hlavou a mokrým jazykem olízl svého pána po tváři.
Taine stál se svým psem v náručí a pozoroval toho velkého sviště a přitom pociťoval nesmírnou úlevu a maximální vděčnost.
Tak teď je všechno v pořádku, pomyslel si. Towser se mi vrátil.
Zamířil do domu a rovnou do kuchyně. Postavil Towsera na zem, vzal hluboký talíř a pod kohoutkem do něj natočil vodu. Položil ho na podlahu, Towser do něj žíznivě zabořil čumák a voda odletovala až na linoleum. "Jen pomalu," klidnil ho Taine, "abys to nepřehnal." Prohledal ledničku a zbytky, které v ní objevil, naložil Towserovi na talíř.

Towser se psím nadšením vrtěl ocasem. "Správně bych tě měl dát na řetěz, když mi takhle utíkáš," podotkl Taine.
Beasly se přiloudal do kuchyně.
"Ten svišť je moc milej člověk," oznámil. "Na někoho tady čeká."
"To je hezký," odvětil Taine, aniž poslouchal, co Beasly řekl. Mrkl na hodiny.
"Půl osmý," kývl. "Mohli bysme si poslechnout zprávy. Zapneš to, Beasly?"
"Jasně. Vím přesně, kde to je. Ta stanice, co hlásí z New Yorku."
"Výborně," pochválil ho Taine.
Vešel do obývacího pokoje a vyhlédl z okna. Velký svišť se ani nepohnul. Seděl opřený zády o dům a díval se směrem, odkud přišel.
Prý na někoho čeká, povídal Beasly. Skutečně to tak vypadalo, ale stejně je to nejspíš všechno nějaký Beaslyho výmysl.
A kdyby na někoho opravdu čekal, kdo by ten někdo asi byl? Nebo co by byl? Teď už se jistě rozneslo, že je tu vstup do jiného světa. A kolik takových dveří, myslel si, už bylo v historii otevřeno?
Henry říkal, že tam venku čeká velký nový svět na to, aby se tam nahrnuli pozemšťané. Ale ono to tak není. Je to přesně naopak.
Zpravodajův hlas se prudce vynořil z rádia uprostřed věty:
"…konečně nabyl platnosti. Dnes večer rádio Moskva ohlásilo, že sovětská delegace bude zítra v OSN prosazovat internacionalizaci tohoto nového světa a brány, která do něj vede.
Přímo od této brány, kterou tvoří dům pana Hirama Taina, nemáme žádné zprávy. Bylo zajištěno naprosté uzavření prostoru a kordon jednotek vytvořil pevnou ochrannou stěnu kolem domu, která udržuje dav v patřičné vzdálenosti. Pokusy dotelefonovat se do rezidence jsou blokovány strohým hlasem oznamujícím, že tato stanice nepřijímá žádné hovory. A Taine zatím z domu nevyšel."
Taine se vrátil do kuchyně a posadil se.
"Mluví o tobě," řekl Beasly důležitě.
"Dnes ráno proskočily zprávy, že se Taine, tichý venkovský opravář a starožitník, až do včerejška vcelku neznámý člověk, konečně vrátil z cesty, kterou podnikl do neznámé nové země. Ale co zjistil, pokud vůbec něco, to zatím nemůže nikdo říci. Neexistují ani žádné jiné informace o novém světě, kromě toho, že se jedná o poušť, zatím bez života.
Menší pozdvižení včera večer způsobil nález jakéhosi podivného objektu v lese za silnicí vedoucí kolem rezidence, ovšem i tato oblast byla rychle uzavřena kordonem vojáků a do této chvíle plukovník Ryan, velitel jednotek, neoznámil, co bylo vlastně nalezeno.
Záhadnou postavou v celém případu je jakýsi pan Henry Horton, který, jak se zdá, je jedinou neoficiální osobou, která má volný přístup do domu pana Taina. Pan Horton na dotazy novinářů, vznesené během dneška, neměl mnoho co říci, ale zanechal za sebou atmosféru velkého spiklenectví. Naznačil, že jsou s Tainem partnery v jakémsi záhadném podniku a že se s Tainem spolupodílel na otevření tohoto nového světa.
Zajímavým faktem je, že Horton vede nevelkou továrnu na počítače, a z věrohodných zdrojů víme, že nedávno dodal Tainovi počítač, nebo jakýsi podobný přístroj, který je obestřen tajemstvím. Podle jedné verze trval vývoj tohoto přístroje celých šest nebo sedm let.
Mnohé otázky týkající se toho, jak vlastně ke všemu došlo a co se ve skutečnosti přihodilo, čekají na tým vědců, který dnes večer opustil Washington po celodenní konferenci v Bílém domě, jíž se zúčastnili zástupci armády, ministerstva vnitra, bezpečnostních složek a oddělení speciálních zbraní.
Na celém světě se zprávy o této události setkaly s ohlasem, který lze přirovnat k situaci před dvaceti lety, kdy bylo oznámeno vypuštění první atomové bomby. Mezi některými pozorovateli převládá názor, že následky případu Willow Bend by ve skutečnosti mohly otřást světem více, než jím kdysi otřásla Hirošima.
Washington přirozeně trvá na tom, že se jedná výlučně o vnitřní záležitost, a zamýšlí se se situací vypořádat tak, aby přinesla co největší prospěch veřejnému blahu.
V zahraničí však sílí tlaky naznačující, že se nejedná o záležitost národní, týkající se pouze jediného státu, a trvající na tom, že se celý případ musí stát předmětem celosvětového jednání.
Podle neoficiální zprávy má do Willow Bend přicestovat pozorovatel OSN, a to neodkladně. Francie, Británie, Bolívie, Mexiko a Indie už požádaly Washington o povolení vyslat na místo svoje pozorovatele a ostatní země nepochybně plánují stejné kroky.
Celý svět je dnes v noci vzhůru a očekává zprávy z Willow Bend -"
Taine se natáhl a vypnul rádio.
"Jak to tak vypadá," poznamenal Beasly, "chystá se na nás houfný nájezd cizinců."
Ano, myslel si Taine, houfný nájezd cizinců, ale ne takových, jaké měl na mysli Beasly. Význam toho slova, rozvažoval v duchu, už se stal dneska pro lidi zastaralý. Jak si dnes budou lidi moci říkat cizinci, když vedle nich existuje cizí život - doslova hned vedle. Jací byli asi lidé z kamenného domu?
A snad ani ne cizí život jediné planety, ale planet mnoha. Vždyť on sám nalezl dveře vedoucí na další planetu a takových dveří muselo existovat mnohem, mnohem víc, jaké asi byly ty jiné světy a jaký asi byl účel těch dveří?
Někdo, něco, nalezl způsob, jak se dostat na jinou planetu a přitom překlenout celé světelné roky pustého vesmíru - jednodušší a kratší způsob, než je létání vesmírnými proudy. A jakmile byla jednou cesta otevřena, už tak zůstala a přechod byl stejně jednoduchý jako průchod z jednoho pokoje do druhého.
Ale jedna věc, jedna podivná věc, mu pořád vrtala hlavou, a to bylo otáčení a pohyb spojených planet, všech planet, které musí být spojeny dohromady. Není přece možné, hádal se sám se sebou, vytvořit pevné, faktické spoje mezi dvěma předměty, které se pohybují nezávisle na sobě.

A přesto by ještě před nějakými dvěma dny právě takhle tupě souhlasil s tím, že celý tenhle nápad je fantastický a neproveditelný. A navzdory tomu byl uskutečněn. Jakmile je jednou dosaženo jedné neproveditelnosti, jak může logicky uvažující člověk tvrdit, že druhou uskutečnit nelze?
Ozval se zvonek u dveří a Taine vstal a šel otevřít.
Byl to Ernie, ten chlap s benzínem.
"Henry povídal, že chcete nějakej benzín, tak sem vám přišel říct, že dřív jak ráno to nepůjde."
"To je dobrý," řekl Taine. "Já na to tak nespěchám."
A bleskově zabouchl dveře.
Opřel se o ně a uvažoval: jednou se jim budu muset postavit.
Nemůžu se zamknout před světem. Jednou, dřív nebo později, si tohle já a Země budeme muset odbýt.
Je blázen, myslel si, že takhle uvažuje, ale jinak to vlastně ani nejde.
Měl tu něco, co Země vyžadovala; něco, co Země chtěla, nebo si myslela, že chce. Ale přesto konečná zodpovědnost zůstávala na něm. Stalo se to na jeho pozemcích, stalo se to v jeho domě, snad bezděčně, ale on k tomu dokonce přispěl.
A půda a dům jsou moje, pomyslel si zuřivě, a ten svět venku je prodloužením jeho dvorku. Nezáleží na tom, jak daleko nebo kam až se táhne, je to prodloužení jeho dvorku.
Beasly zmizel z kuchyně a Taine vešel do pokoje. Towser, schoulený ve zlatě polstrovaném křesle, si tichounce pochrupoval.
Taine se rozhodl, že ho v křesle nechá. Koneckonců, pomyslel si, Towser si vysloužil právo spát, kde se mu jen zlíbí.
Přešel kolem křesla k oknu, před ním ubíhala poušť až ke vzdálenému horizontu a dole pod oknem seděl svišť velký jako člověk a vedle něj Beasly, oba otočení zády k oknu zírali do pouště.
Bylo nějak přirozené, že tam ten svišť a Beasly seděli pohromadě - ti dva, zazdálo se Tainovi, mají asi hodně společného.
A byl to dobrý začátek - člověk a mimozemský tvor z onoho cizího světa sedící přátelsky bok po boku.
Pokusil se představit si soutavu všech spojených světů, jejíž součástí teď byla i Země, a možnosti, které toto spojení skýtalo, mu burácely myslí.
Bude existovat kontakt mezi Zemí a těmito světy a co z toho vzejde?
A když o tom člověk tak uvažuje, kontakt už byl vlastně navázán, ale tak přirozeně, tak nedramaticky, že dokonce bylo opomenuto velké důležité setkání. Protože venku se domlouval svišť s Beaslym, a pokud by i všechno ostatní mělo takhle pokračovat, pak se není čeho bát.
Tohle nebyla žádná nahodilá záležitost, připomněl si. Bylo to naplánováno a provedeno s jistotou, která prozrazovala dlouhodobé zkušenosti. Tohle nebyl první svět, který otvírali, ani poslední.
Ti malí krysí tvorečkové prolétli vesmírem - kolik světelných let, to se nikdo ani nemůže odvážit hádat - v tom prostředku, který vykopal v lese. A pak ho pohřbily, podobně jako dítě, které schová talíř tak, že ho zahodí do hromady písku. Potom přišly zrovna do jeho domu a sestavily a zapojily přístroj, jež z domu vytvořil tunel mezi dvěma světy. A když tohle bylo jednou hotové, potřeba proletět vesmírem se zrušila navždycky. Stačí jediný přechod a ten jediný přechod bude sloužit k propojení planet.
A když byla práce dokončena, ty malé krysičky se vrátily, ale teprve když zajistily, aby tahle brána k jejich planetě odolala jakémukoliv útoku. Vyztužily příčky domu zázračnou hmotou, která odolala sekyře a která by pravděpodobně odolala i daleko horším věcem, než je obyčejná sekera.
A pak odpochodovaly v precizním jednořadu ke kopci, na němž v kolébkách spočívalo osm dalších kosmických lodí. A teď jich v kolébkách na kopci zbylo pouhých sedm, ty krysičky zřejmě odletěly a možná, až přijde čas, přiletí na jinou planetu, aby na ní otevřely novou bránu do dalšího nového světa.
Ale má to být víc než brána k jednotlivým světům, přemýšlel Taine, měla by to být hlavně brána ke spojení národů žijících na těchto světech.
Krysičky byly badatelkami a pionýry, vyhledávajícími nové a nové planety charakteru Země, a ten tvor, který čeká venku pod oknem s Beaslym, určitě také slouží jejich účelu, a možná že přijde čas, kdy se najde také účel, kterému bude sloužit člověk.
Odvrátil se od okna a rozhlédl se po pokoji - pokoj vypadal naprosto stejně jako v nejstarších dobách, kdy ho pamatoval. Přes všechny ty změny venku, přes všechno, co se tam dělo, zůstal pokoj nedotčený.
Tohle je skutečnost, běželo hlavou Tainovi, tohle je veškerá skutečnost, která existuje. Ať se stane, co se stane, já stojím tady - v tomhle pokoji s krbem, zčernalým mnoha zimními ohni, s knihovnou plnou ohmataných knih, s křeslem a stařičkým ošoupaným kobercem - prochozeným milovanýma a nezapomenutelnýma nohama během mnoha desítek let.
A tohle je také ticho před bouří, jak věděl. Za malou chvíli se sem naženou potentáti - vědecké týmy, vládní funkcionáři, armáda, pozorovatelé z ostatních zemí, činovníci OSN.
A proti těm všem tady stál bezbranný a oslabený. Přes to, co si člověk může říkat nebo myslet, světu se vyhnout nemůže.
Tohle byl poslední den, kdy tento dům existoval jako dům Tainů. Téměř po stu letech se jeho historie změní.
A poprvé v historii, po všech těch letech, nebude pod jeho střechou spát Taine.
Stál a upřeně pozoroval krb a řady knih a cítil, jak staří, vybledlí duchové přecházejí pokojem a váhavě pozdvihl ruku, aby jim pokynul na rozloučenou, nejenom duchům, ale i pokoji. Ale než ji zvedl až nahoru, ruka mu samovolně klesla zpátky k boku. Co s tím, pomyslel si. Vyšel na verandu a posadil se na schody. Beasly ho zaslechl a otočil se.
"Ten je milej," oznámil mu a pohladil sviště po zádech. "Je přesně jako velkej plyšovej medvídek."
"Jo, aha," odvětil Taine.

"A nejlepší na tom je, že si spolu můžeme povídat."
"Ano, jasně," odpověděl Taine, který si vzpomněl, že s Towserem si Beasly taky mohl povídat.
Uvažoval, jaké to asi je, žít v jednoduchém Beaslyho světě. Čas od času by to asi bylo pohodlné, napadlo ho. Krysičky přiletěly v kosmické lodi, ale proč přiletěly do Willow Bend, proč si vybraly jeho dům, jediný dům z celé vesnice, kde mohly najít vybavení, které potřebovaly k tomu, aby mohly zbudovat svoje zařízení takhle rychle a snadno? Není pochyb, že mu rozkuchaly počítač, aby získaly součástky, které potřebovaly. Aspoň v tomhle měl Henry pravdu. Když se na to teď zpětně dívá, Henry v tom vlastně sehrál docela významnou roli. Mohli předvídat, že přesně v tomhle týdnu, přesně v tomhle domě, bude vysoká pravděpodobnost snadného a rychlého provedení toho, co měli udělat?
Oplývali, kromě jiných talentů a techniky, taky jasnozřivostí?
"Tamhle někdo jde," upozornil ho Beasly.
"Já vůbec nic nevidím."
"Já taky ne," odpověděl Beasley, "ale Svišť mi povídal, že je zahlídnul."
"Povídal!"
"Říkal jsem ti přece, že jsme se bavili. Tamhle, už je taky vidím!"
Byli ještě daleko, ale rychle se přibližovali - tři tečky přijíždějící z pouště.
Seděl a pozoroval, jak se blíží, a napadlo ho přitom, jestli by si neměl dojít dovnitř pro pušku, ale ze svého místečka na schodech se ani nehnul. Puška by k ničemu dobrému nebyla, řekl si. Nemělo by smysl, aby pro ni chodil, a co víc, byl by to nesmyslný postoj. To nejmenší, co člověk může udělat, pomyslel si, je přivítat tyto tvory z jiného světa s čistýma a prázdnýma rukama.
Blížili se a jemu připadalo, jako by cestovali na neviditelných židlích, které se ovšem pohybovaly velice rychle.
Byli to humanoidi, aspoň částečně, a byli jenom tři.
Dorazili sem spěšně a zastavili náhle asi sto stop od místa, kde Taine seděl na schodech.
Nepohnul se a neřekl jediné slovo - neměl co říci. Celé to bylo příliš neskutečné.
Byli snad o trochu menší než on a černí jak saze. Měli na sobě těsné šortky a tílka, která vypadala, že jsou jim velká, a jejich oblečení bylo modré jako dubnová obloha.
To by ještě nebylo nejhorší.
Seděli ale v sedlech, s hruškou vepředu a s ostruhami na botách a vzadu měli připevněné cosi jako cestovní deky, jenže neměli žádné koně.
Sedla se vznášela ve vzduchu, s ostruhami ve výši asi tří stop nad zemí, a mimozemšťané v nich uvolněně seděli a upřeně ho pozorovali a on zase upřeně pozoroval je.
Nakonec se zvedl a udělal pár kroků vpřed. Když to provedl, ti tři se svezli ze svých sedel a také popošli kupředu, zatímco sedla zůstávala viset ve vzduchu, přesně tak, jak je zanechali.
Taine šel k nim a ti tři kráčeli k němu, až vzdálenost mezi nimi činila asi šest stop.
"Zdraví tě," řekl Beasly. "Říkají, že tě vítají."
"No, ano, tak tedy, pověz jim - Řekni, jak ty to vlastně víš!"
"Svišť mi říká, co říkají, a já to zas říkám tobě. A ty můžeš říct mě a já to řeknu Svišťovi a on to řekne jim. Takhle to funguje. To je taky důvod, proč je tady."
"Já - tedy -" koktal Taine. "Tak ty si s ním vážně můžeš povídat."
"Přece jsem ti to už říkal," rozhořčil se Beasly. "Povídal jsem ti, že se můžu bavit s Towserem, ale ty sis myslel, že jsem blázen!"
"Telepatie," vydechl Taine. Teď to ovšem bylo ještě horší. Nejenže ty krysičky věděly úplně všechno o tom všem, ony věděly i o Beaslym.
"Cos chtěl říct, Hirame?"
"To je fuk," vzpamatovával se Taine. "Řekni tomu svýmu příteli, aby jim pověděl, že mě moc těší a co pro ně jako můžu udělat."
Necítil se zrovna nejlíp. Zíral na ty tři a všiml si, že jejich vesty jsou vybaveny množstvím kapes a ty kapsy že jsou přecpané zřejmě jejich ekvivalenty tabáku, kapesníků, zavíracích nožů a takových věcí.
"Povídají," ozval se Beasly, "že chtějí handlovat."
"Handlovat?"
"No jasně, Hirame. Obchodovat, víš?"
Beasly se slabě zachechtal. "Představ si, jak se vydávaj napospas yankeejskýmu obchodníkovi. To tvrdí Henry, že jsi ty. Povídá, že bys dokázal z člověka stáhnout kůži -"
"Henryho vynech," uťal ho Taine. "Aspoň z něčeho ho vynecháme."
Posadil se na zem a ti tři se posadili naproti němu. "Zeptej se, s čím by chtěli obchodovat."
"S myšlenkama," řekl Beasly.
"S myšlenkama? To je šílenství -!"
A pak zjistil, že není.
Ze všech komodit, které by mohly být měněny mezi cizími národy, by myšlenky byly nejcennější a taky by se s nimi nejsnáze zacházelo. Nezabíraly by žádný skladovací prostor a nenarušily by ničí hospodářství - tedy ne bezprostředně - a blahobytu jednotlivých kultur by prospěly daleko víc než obchod se skutečným zbožím.
"Zeptej se, co by vzali jako protihodnotu za myšlenku těch sedel, na kterých přijeli."
"Povídají, co můžeš nabídnout?"
To byl oříšek. To byla otázka, na kterou se těžko hledala odpověď.

Automobily a nákladní vozy, benzínový motor - no, to asi ne. Protože oni už měli ty sedla. Země byla v dopravě z pohledu těch lidí zaostalá.
Bytová architektura - ne, to stejně ani není myšlenka a pak tu byl ten domek, takže domy znali.
Látky? Ne, látky měli.
Nátěry, napadlo ho. Možná, že nátěry by byly tím pravým.
"Zeptej se, jestli by měli zájem o nátěry," řekl Taine Beaslymu.
"Ptají se, co je to? Prosíme vysvětlení."
"Dobrá. Tak teda, je to ochranný prostředek, kterým lze natřít prakticky jakýkoliv povrch. Snadno se balí a použití je taky snadné. Chrání před povětrnostními vlivy a korozí. Taky je ozdobný. Vyrábí se ve všech barevných odstínech. A jeho výroba je levná."
"Krčí v duchu rameny," vysvětlil Beasly. "Moc je to nezajímá. Ale prý si poslechnou víc. Tak se do toho pusť a pověz jim to."
Tak tohle už zní povědomě, pomyslel si Taine.
Tohle byl jazyk, kterému rozuměl.
Usadil se na zemi pohodlněji, trošku se naklonil dopředu a oči mu jezdily po těch třech kamenných ebenových obličejích, protože se pokoušel vyzkoumat, co si asi myslí.
O žádném vyzkoumávání ale nemohla být řeč. Tohle byly tři největší kameňáky, jaké kdy viděl.
Ale všechno to bylo povědomé. Způsobilo to, že se začal cítit ve svém živlu. Jako doma.
A v těch třech naproti sobě vycítil nejlepší handlířské protivníky, s jakými se kdy setkal. A to mu taky přidalo na náladě.
"Řekni jim," vyzval Beaslyho, "že si to ještě rozmyslím. Nátěr je nakonec pořádně cenná myšlenka."
"Povídají, jenom jako z laskavosti, ne že by měli skutečně zájem, ale jestli bys jim o tom neřekl něco víc."
Už se chytli, zaradoval se Taine v duchu. Jen kdyby to teď dokázal správně uhrát -
Pustil se do handlování se vší vervou.
Po mnoha hodinách se vynořil Henry Horton. Doprovázel ho velice uhlazený gentleman, na jehož zevnějšku by se nenašla chybička a který svíral v podpaží impozantní diplomatku.
Henry i onen pán se zarazili na schodech v naprostém úžasu.
Taine seděl na bobku u odřezku nějakého prkna a natíral na něj barvu, zatímco mimozemšťané přihlíželi. Ze skvrn na jejich zevnějšku se dalo usoudit, že už zřejmě provozovali tutéž činnost sami. Všude kolem se po zemi válely kusy pomalovaných prken a desítky starých plechovek s barvami.
Taine vzhlédl a spatřil Henryho i gentlemana.
"Doufal jsem, že se tu někdo objeví," utrousil.
"Hirame," zahájil Henry, ještě důležitěji, než bylo jeho zvykem, "dovol, abych ti představil pana Lancastera. Je to zvláštní zmocněnec OSN."
"Těší mě, pane," odpověděl na to Taine. "Nemohl byste náhodou -"
"Pan Lancaster," vysvětloval Henry pompézně, "měl trošku potíže, aby se sem přes ty lidi venku dostal. Tak jsem mu nabídl svoje služby. Už jsem mu vysvětlil, v čem tkví náš společný zájem v této záležitosti."
"Bylo to od pana Hortona nesmírně laskavé," poznamenal Lancaster. "Byl tam ten nemožný seržant "
"Všechno to spočívá jen v umění," vložil se Henry, "v umění jednat s lidmi."
Taine si všiml, že tahle poznámka tomu pánovi z OSN radost neudělala.
"Směl bych se zeptat, pane Taine," vyzvídal Lancaster, "co přesně děláte?"
"Handluju," řekl Taine.
"Handlujete. Podivuhodný způsob, jak nazvat -"
"Starý yankeejský výraz," pospíšil si Henry s odpovědí, "má svoje zvláštní konotace. Když s někým obchodujete, vyměňujete si zboží. Ale když handlujete, tak to z něho chcete sedřít kůži."
"Zajímavé," prohodil Lancaster. "A předpokládám, že hodláte sedřít kůži z těchto pánů v modrých vestičkách -"
"Hiram," nafoukl se Henry, "je ten nejostřejší handlíř v celém okolí. Má obchod se starožitnostmi a musí se činit -"
"A směl bych se zeptat," ozval se znovu Lancaster, definitivně ignoruje Henryho, "co děláte s těmito plechovkami barev? Jsou tito pánové snad potenciálními zákazníky, kteří by měli zájem o barvy, či snad -"
Taine odhodil prkno a vztekle se vztyčil.
"Mohli byste oba zavřít huby?" zařval. "Od tý chvíle, co jste sem přišli, se vám něco snažím říct, ale marně, protože se nedostanu ke slovu. A říkám vám, že je to důležitý -"
"Hirame!" vyjekl Henry v posvátném zděšení.
"To je docela v pořádku," vložil se pán z OSN. "My jsme skutečně mluvili jeden přes druhého. Tak tedy, pane Taine?"
"Jsem v úzkých," vysvětloval Taine, "a potřebuju pomoc. Nabídl jsem těmhle chlapíkům na prodej myšlenku nátěru, ale vůbec nic o nátěrech nevím - principy, na kterých se vyrábějí, jak se to vlastně dělá, co se do toho dává a -"
"Ale, pane Taine, když jim prodáváte tu barvu, proč by mělo záležet na -"
"Já jim neprodávám barvu," zařval Taine. "Copak to nedokážete pochopit? Oni nechtějí barvu. Oni chtějí myšlenku nátěru, princip nátěru. Je to něco, co je nikdy nenapadlo, a mají o to zájem- Nabídl jsem jim myšlenku nátěru za myšlenku jejich sedel a skoro se mi podařilo -"
"Sedel? Myslíte ty věci, co tamhle visí ve vzduchu?"
"Přesně tak. Beasly, mohl bys požádat, aby jeden z tvých přátel předvedl sedlo?"
"To víš, že jo," přikývl Beasly.
"Co s tím má co dělat Beasly?" dožadoval se Henry.

"Beasly je tlumočník. Možná by se to dalo nazvat telepatií. Vzpomínáš si, jak vždy tvrdil, že si může povídat s Towserem?"
"Beasly si toho vždycky na vymýšlel."
"Ale v tomhle měl pravdu. Beasly řekne Svišťovi, tomuhle legračnímu monstru, co chci říct, a Svišť to zase řekne těmhle mimozemšťanům. Mimozemšťani to zase řeknou Svišťovi a Svišť to řekne Beaslymu a Beasly to řekne mně."
"Směšné," odfrkl si Henry. "Beasly nemá dost rozumu na to… cos to říkal, že to má?"
"Telepatii," zopakoval Taine.
Jeden z mimozemšťanů vstal a vyšvihl se do sedla. Projel se sem tam. Potom seskočil dolů a znovu se posadil.
"Pozoruhodné," poznamenal pán z OSN. "Jakýsi druh antigravitační jednotky s úplným řízením. To by se nám skutečně hodilo."
Zamnul si rukou bradu.
"A vy hodláte vyměnit myšlenku nátěru za myšlenku takovéhoto sedla?"
"Přesně tak," odpověděl Taine. "Ale potřebuju k ruce někoho, aby mi pomohl. Potřebuju chemika nebo někoho, kdo bude schopnej vysvětlit, jak se nátěry vyrábějí. A potřebuju nějakýho profesora nebo tak, který zase pochopí, o čem mluví oni, až budou vysvětlovat myšlenku sedla."
"Ach tak," reagoval Lancaster, "Tedy, skutečně, to je problém. Připadá mi, pane Taine, že jste člověk velice soudný."
"To tedy je," skočil mu do řeči Henry. "Hiram, ten má za ušima."
"A tak předpokládám, že jistě pochopíte," nedal se ten z OSN, "že tento postup je poněkud neregulérní -"
"Ale není," vybuchl Taine. "Takhle to u nich funguje. Otevřou si planetu a vymění si nápady. Dělají to tak s jinými planetami už celá staletí. A jediné, o co mají zájem, jsou myšlenky, nové myšlenky, protože takto lze budovat techniku a kulturu. A oni, pane, mají spoustu nápadů, které by lidstvu přinesly hodně užitku."
"V tom to právě spočívá," odpověděl Lancaster. "Jedná se zřejmě o nejpřevratnější událost, jaká se nám, lidstvu, v naší historii přihodila. Během jediného roku můžeme získat nápady a údaje, které pro nás budou znamenat nesmírný krok kupředu - alespoň teoreticky - nejméně o celé tisíciletí. A ve věci tohoto významu bychom měli povolat experty vhodné pro tuto práci -"
"Jenže," protestoval Henry, "nenajdete člověka, který by byl lepším handlířem než tady Hiram. S tím když smlouváte, nemůžete si být jistý ani vlastními zuby! Proč to nenecháte tak, jak to je? On vám odvede pěkný kousek práce. Vy si sestavte svoje skupiny expertů a plánovačů a Hirama nechte v přední linii. Tihle chlapíci ho berou a chtějí s ním udělat obchod - a co víc byste chtěl? Jediné, co Hiram potřebuje, je trocha pomoci."
Přišel k nim Beasly a postavil se před pána z OSN.
"Já s nikým jiným dělat nebudu," prohlásil. "Jestli odtud vykopnete Hirama, tak jdu taky. Hiram je jedinej, kdo se mnou v životě zacházel jako s člověkem -"
"Táák, tady to máte," prohlásil triumfálně Henry.
"Jen ne tak ukvapeně, Beasly," nechal se slyšet zástupce OSN. "My bychom tvoje schopnosti dokázali ocenit. Myslím, že tlumočník v tvojí situaci by si mohl nadiktovat docela slušný plat."
"Peníze mi můžou bejt ukradený," uťal ho Beasly. "Za ty si přátele nenakoupím. A lidi se mi dál budou jen posmívat, víte?"
"On to, pane, myslí vážně," varoval Henry. "Neznám většího paličáka, než je Beasly. A já to vím z vlastní zkušenosti, on u nás totiž pracoval."
Zástupce OSN se zatvářil ohromeně, ale rozhodně ne zoufale.
"Asi vám to dost potrvá," štípl si Henry, "než si najdete dalšího telepata - aspoň takovýho, co se bude schopen tady s těma lidma domluvit. "
Zástupce OSN měl výraz, jako by ho právě škrtili. "Pochybuji," vysoukal ze sebe, "že druhý takový telepat na Zemi vůbec existuje."
"No, tak dobrá," prohlásil Henry drsně. "Tak abychom si to snad shrnuli. Já tu nehodlám stát do soudnýho dne."
"Dobře, dobře," křikl zástupce OSN. "Tak se do toho vy dva pusťte. Prosím vás, pusťte se do toho! Tohle je šance, u které si nemůžeme dovolit, aby nám jen tak proklouzla mezi prsty. Potřebujete něco? Můžu pro vás něco udělat?"
"Ano, můžete," řekl Taine. "Už se tu asi objevili hoši z Washingtonu a potentáti z ostatních zemí. Takže je ode mě udržujte v bezpečné vzdálenosti."
"Co nejpečlivěji to všem vyložím. Nedojde k žádné interferenci."
"A taky potřebuju toho chemika a někoho, kdo by pochopil ty sedla. A potřebuju je okamžitě. Můžu tyhle chlapce ještě chvíli udržet, ale na moc dlouho už mi to nevydrží."
"Kohokoliv budete potřebovat," mohlo se přetrhnout OSN. "Absolutně kohokoliv. Budou tady za pár hodinek. A za den dva tady bude sdružení odborníků, kteří budou okamžitě k dispozici pro všechno, co od nich budete potřebovat."
"Pane," pronesl pateticky Henry, "to je od vás nanejvýš vstřícný přístup. Já i Hiram si toho nesmírně vážíme. A nyní, když je tohle vybaveno, myslím, že na nás čekají reportéři. Bude je zajímat vaše prohlášení."
Zdálo se, že zástupce OSN nemá v povaze se vzpouzet. Odkráčeli po schodech nahoru.
Taine se odvrátil a pohledem objal poušť.
"Je to fakt velký přední dvorek," poznamenal.

Z anglického originálu The big front yard
přeložila Kateřina Přádová.

Poprvé vyšlo v magazínu Astounding Science Fiction
v říjnu 1958.